

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาระบบการบริหารจัดการกีฬามวยปล้ำเพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศของโรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ นครศรีธรรมราช ในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งในและต่างประเทศ ในประเด็นสำคัญดังนี้

1. แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 พ.ศ. 2560 - 2564
2. แผนยุทธศาสตร์สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2560 - 2564
3. การบริหารจัดการ
4. การบริหารจัดการเชิงระบบ
5. การบริหารจัดการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
6. กีฬามวยปล้ำ
7. บริบทโรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ นครศรีธรรมราช

ในพระราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 พ.ศ. 2560 - 2564

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้จัดทำแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560 - 2564) ที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) ทั้งนี้เพื่อให้ประเทศไทยมีทิศทางการพัฒนากีฬาอย่างต่อเนื่องในระยะ 5 ปี ถัดไป สรุปลักษณะสำคัญได้ดังนี้ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2560, หน้า ค - ข)

วิสัยทัศน์ เป้าประสงค์ ประเด็นยุทธศาสตร์ และแนวทางการพัฒนา

แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 พ.ศ. 2560 - 2564 ได้กำหนดวิสัยทัศน์ ประเด็นยุทธศาสตร์ และแนวทางการพัฒนา ดังนี้

วิสัยทัศน์ “การกีฬาเป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิตประชาชนทุกภาคส่วนและเป็นกลไกสำคัญในการสร้างคุณค่าทางสังคมและส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ”

เป้าประสงค์

1. ประชาชนทุกภาคส่วนมีความสนใจในการออกกำลังกายและเล่นกีฬา โดยมีสัดส่วนประชากรที่ออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอไม่น้อยกว่าร้อยละ 30 ของประชากรทั่วประเทศ

2. นักกีฬาผู้แทนของประเทศไทยประสบความสำเร็จในการแข่งกีฬาทั้งในระดับภูมิภาค ระดับทวีป และระดับโลก เพื่อสร้างความสมัครสมานสามัคคีและนำมาซึ่งความภาคภูมิใจแก่คนในชาติ โดยเป็นเจ้าเหรียญทอง ในการแข่งขันซีเกมส์และเอเชียนพาราเกมส์ และไม่น้อยกว่าอันดับที่ 6 ในการแข่งขันเอเชียนเกมส์และเอเชียนพาราเกมส์ และไม่น้อยกว่าอันดับที่ 7 ของประเทศจากทวีปเอเชียในมหกรรมกีฬาโอลิมปิกเกมส์และไม่น้อยกว่าอันดับ 6 ของประเทศจากทวีปเอเชียในมหกรรมกีฬาพาราลิมปิกเกมส์

3. อุตสาหกรรมการกีฬาของประเทศไทยสามารถช่วยสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของประเทศและมีการเติบโตต่อเนื่องอย่างยั่งยืน โดยมีอัตราการเติบโตของรายได้จากอุตสาหกรรมการกีฬาไม่ต่ำกว่าอัตราการเติบโตโดยเฉลี่ยในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา

ยุทธศาสตร์การพัฒนา

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การส่งเสริมให้เกิดความรู้และความตระหนักรู้ด้านการออกกำลังกายและการกีฬาขั้นพื้นฐานเพื่อให้เด็กและเยาวชนทั้งในระบบและนอกระบบการศึกษา ได้รับการศึกษาด้านพลศึกษาที่มีคุณภาพ อย่างทั่วถึงจากครูพลศึกษาที่มีคุณภาพและจำนวนเพียงพอต่อความต้องการ มีการออกกำลังกายและเล่นกีฬาขั้นพื้นฐาน ได้อย่างถูกต้อง รู้กฎและกติกา จนสามารถถึงขั้นดูกีฬาเป็นเล่นกีฬาได้ มีทัศนคติที่ดี มีระเบียบวินัยและน้ำใจนักกีฬา รวมถึงมีการจัดวางระบบโครงสร้างในสถานศึกษาและชุมชน เพื่อสร้างความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและครอบครัว ในการผลักดันให้การออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตตั้งแต่ปฐมวัย โดยมีแนวทางที่สำคัญ ได้แก่

- 1) การเร่งสร้างและพัฒนาพลศึกษาและสุขศึกษาในสถานศึกษาทั่วประเทศ
- 2) การส่งเสริมการพัฒนาการออกกำลังกายและการกีฬาขั้นพื้นฐานในชุมชนท้องถิ่นนอกสถานศึกษา
- 3) การจัดวางระบบโครงสร้างและสร้างความเชื่อมโยงระหว่างสถานศึกษาและชุมชน

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การส่งเสริมให้มวลชนมีการออกกำลังกายและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการกีฬาเสริมสร้างการออกกำลังกายสำหรับประชาชนทุกกลุ่ม ทุกเพศ ทุกวัย ยุทธศาสตร์นี้ถือว่ามีความสำคัญ สำหรับประชาชนทั่วไป ทั้งนี้ เพราะการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬาจะทำให้สุขภาพพลานามัยแข็งแรง ลดค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ลดปัญหาสังคม สามารถใช้ประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาเสพติดและอบายมุข โดยมีการสร้างโอกาส การเข้าถึงกิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา และมีการจัดเตรียมโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก แก่ประชาชนทุกกลุ่มอย่างทั่วถึง รวมไปถึงการส่งเสริมให้ประชาชนมีจิตสาธารณะ และพัฒนาระบบอาสาสมัครการกีฬา โดยมีแนวทางที่สำคัญ ได้แก่

- 1) การจัดหาและพัฒนาสถานที่และอุปกรณ์กีฬาที่เพียงพอและเหมาะสมเพื่อการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาของมวลชน
- 2) การเสริมสร้างความเสมอภาคในการเข้าถึงการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาสำหรับประชากรทุกกลุ่ม
- 3) การส่งเสริมการพัฒนาอาสาสมัครและบุคลากรการกีฬาเพื่อมวลชนอย่างเป็นระบบ

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศและต่อยอดเพื่อความสำเร็จในระดับอาชีพ มุ่งเน้นด้านการสร้างและการพัฒนานักกีฬาของชาติให้ประสบความสำเร็จในการแข่งขันในระดับต่าง ๆ เพื่อสร้างชื่อเสียง เกียรติยศ และเกียรติภูมิของประเทศชาติให้ทัดเทียมกับนานาชาติ สามารถสร้างความภาคภูมิใจและ เป็นเครื่องมือในการรวมจิตใจซึ่งจะเป็นการสร้างความรัก ความสามัคคีของคน ในชาติ อีกทั้งยังส่งเสริมการพัฒนาต่อยอด นักกีฬาที่มีความเป็นเลิศไปสู่การกีฬาเพื่อการอาชีพอย่าง เต็มตัว สามารถสร้างรายได้จากความรู้ความสามารถ ทักษะ และประสบการณ์ โดยจัดให้มีโครงสร้าง พื้นฐานที่พร้อมรองรับการพัฒนา ประกอบกับการจัดให้มีระบบสวัสดิการช่วยเหลือ และส่งเสริมการ สร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการร่วมพัฒนาตลอดเส้นทางอาชีพนักกีฬา โดยมีแนวทาง ที่สำคัญ ได้แก่ 1) การค้นหาและพัฒนานักกีฬาที่มีความสามารถทางการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ 2) การพัฒนาบุคลากรการกีฬาอย่างเป็นระบบและมีมาตรฐานสากลเพื่อการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็น เลิศและการอาชีพอย่างยั่งยืน 3) การสร้างและพัฒนาศูนย์บริการการกีฬาและศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติที่ เป็นมาตรฐาน 4) การส่งเสริมและจัดเตรียมการดูแลสวัสดิการและสวัสดิภาพของนักกีฬาและบุคลากร การกีฬา 5) การส่งเสริมและพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพอย่างเป็นระบบ

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาอุตสาหกรรมการกีฬาเพื่อเป็นส่วนสำคัญในการสร้างมูลค่าเพิ่ม ทางเศรษฐกิจ มุ่งพัฒนาอุตสาหกรรมการกีฬาแบบครบวงจร สามารถสร้างมูลค่าเพิ่ม และส่งเสริม เศรษฐกิจของประเทศ โดยมีการสนับสนุนการทำธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการกีฬา อาทิ ธุรกิจ การผลิตเสื้อผ้าและอุปกรณ์กีฬา ธุรกิจเพื่อการบริการเกี่ยวกับการกีฬา ธุรกิจการจัดกิจกรรม การแข่งขันต่าง ๆ รวมถึงสถาบันพัฒนากีฬาอาชีพทุกระดับ พร้อมทั้งมุ่งพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬา และจัดตั้งเมืองกีฬา เพื่อให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางด้านการกีฬาของภูมิภาค โดยมีแนวทางที่สำคัญ ได้แก่ 1) การส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมการกีฬา 2) การพัฒนาการกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวและ นันทนาการ (Sport tourism)

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การพัฒนาองค์ความรู้และนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬามุ่งเน้นด้าน การสร้างและการพัฒนาสุขภาพของประชาชนและสมรรถภาพของนักกีฬา ทั้งทางด้านร่างกาย และ จิตใจ รวมไปถึงเทคนิคทักษะกีฬาในช่วงการแข่งขัน ตลอดจนพัฒนาไปสู่ความสามารถสูงสุดของแต่ละ บุคคล อย่างเป็นระบบ โดยจัดให้มีโครงสร้างพื้นฐานที่มีมาตรฐานและเพียงพอต่อความต้องการ พร้อมทั้งส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้และนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา และสร้าง ความตระหนักและการนำองค์ความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับประชาชนและนักกีฬาทุกกลุ่ม มีแนวทางการพัฒนาที่สำคัญ ได้แก่ 1) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและบุคลากรทางด้านวิทยาศาสตร์ การกีฬาทั้งในส่วนกลาง ภูมิภาค และระดับท้องถิ่น 2) การพัฒนาและการสร้างเครือข่ายองค์ความรู้ และนวัตกรรมทางการกีฬา 2) การส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ทางการกีฬา เพื่อนำไปพัฒนา ชีตความสามารถของนักกีฬา และสุขภาพของประชาชน

ยุทธศาสตร์ที่ 6 การยกระดับการบริหารจัดการด้านการกีฬาให้มีประสิทธิภาพ พัฒนาระบบการบริหารจัดการทางการกีฬา โดยเสริมสร้างการบูรณาการตั้งแต่ระดับนโยบายจนถึงระดับปฏิบัติการ ผ่านกลไกของคณะกรรมการนโยบายการกีฬาแห่งชาติที่จะมีการจัดตั้งขึ้น รวมไปถึงพัฒนาระบบฐานข้อมูล ที่มีมาตรฐานเพื่อประโยชน์ในการเชื่อมโยงข้อมูลสำหรับการติดตามและประเมินผลอย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งส่งเสริมการยกระดับการบริหารจัดการขององค์กรกีฬาต่าง ๆ ให้ทัดเทียมสากล และอยู่บนพื้นฐานของหลักธรรมาภิบาล โดยมีแนวทางการพัฒนาที่สำคัญ ได้แก่ 1) การสร้างความร่วมมือของหน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา 2) การพัฒนาฐานข้อมูลด้านการออกกำลังกายและการกีฬาดังแต่ระดับชาติ ภูมิภาค และท้องถิ่น เพื่อการติดตามและประเมินผล 3) การยกระดับการบริหารจัดการกีฬานบนพื้นฐานของหลักธรรมาภิบาล

แผนยุทธศาสตร์สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2560 – 2564

สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย ได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์กีฬามวยปล้ำเพื่อความเป็นเลิศตามนโยบายฝ่ายกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ การกีฬาแห่งประเทศไทย เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนากีฬามวยปล้ำสู่ความเป็นเลิศ และส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนทั้งภายในและภายนอกองค์กรมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน ปรับให้สอดคล้องกับนโยบายของระบบ สภาพการณ์การกีฬาของชาติและบริบทของโลกพร้อมทั้งการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงสภาพเศรษฐกิจในประเทศ และเน้นความสอดคล้องเชื่อมโยงกันทั้งองค์กรเพื่อผลักดันกีฬามวยปล้ำให้พัฒนาไปสู่ความเป็นเลิศอีกชนิดหนึ่งในประเทศไทย (สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย, 2560)

กีฬามวยปล้ำเป็นกีฬาที่บรรจุไว้ในกีฬาหลักของการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ดังนั้น ภายใต้ยุทธศาสตร์ที่สามารถรองรับกับภารกิจ จากการดำเนินงานที่ผ่านมาเป็นการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน ทั้งจากผู้บริหาร บุคลากรมีการระดมความคิด และการมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล แนวทางเพื่อการพัฒนา เพื่อนำผลมาใช้ในการประกอบในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ซึ่งประกอบด้วย การวิเคราะห์สภาพการณ์ และความจำเป็นทางยุทธศาสตร์ การกำหนดจุดยืนทางยุทธศาสตร์ การกำหนดทิศทางยุทธศาสตร์ (วิสัยทัศน์ พันธกิจ ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์) ระบบวัดผลทางยุทธศาสตร์ (ตัวชี้วัด เป้าหมาย) ระบบปฏิบัติการทางยุทธศาสตร์ (กลยุทธ์ แผนงาน และโครงการ) จึงมุ่งเน้นที่จะพัฒนาให้กีฬามวยปล้ำเป็นที่นิยมและเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ แผนยุทธศาสตร์กีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย (พ.ศ. 2560 - 2564) จะเป็นกรอบปฏิบัติที่สำคัญในการประสานแนวคิดและความร่วมมือกันเพื่อบริหารพัฒนากีฬามวยปล้ำเพื่อความเป็นเลิศของประเทศไทยให้เกิดสัมฤทธิ์ผลตามที่คาดหวังไว้ต่อไป

วิสัยทัศน์ (Vision)

สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยเป็นองค์กรที่ได้มาตรฐานสากล มุ่งเน้นการพัฒนากีฬามวยปล้ำสู่ความเป็นเลิศในระดับนานาชาติ

พันธกิจ (Mission)

1. พัฒนาระบบการบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาลให้เป็นองค์กรกีฬามาตรฐานที่มีศักยภาพในกีฬามวยปล้ำให้พึ่งพาตนเอง
2. ส่งเสริม สนับสนุน เผยแพร่ พัฒนากีฬามวยปล้ำ เพื่อความเป็นเลิศ และประสบความสำเร็จในระดับนานาชาติ
3. พัฒนานักกีฬา และบุคลากรกีฬามวยปล้ำ สู่ความเป็นเลิศ ให้มีปริมาณและสมรรถนะที่เพียงพอต่อการรองรับการพัฒนาการแข่งขันและการเติบโตทางการกีฬาของประเทศสู่ระดับนานาชาติ
4. การบริหารจัดการการแข่งขันกีฬามวยปล้ำให้มีมาตรฐานสากล ควบคุม กำกับ และพัฒนาการแข่งขันกีฬาของประเทศให้ได้มาตรฐานสากล
5. พัฒนาวิชาการ เทคโนโลยี วิทยาศาสตร์การกีฬาและการให้บริการทางการกีฬาและส่งเสริมคุณภาพชีวิตที่ดีแก่นักกีฬา บุคลากรกีฬา

เป้าหมายสูงสุด (Ultimate goal)

1. เพื่อยกระดับสมาคมให้เป็นองค์กรกีฬาชั้นนำที่ได้มาตรฐานตามเกณฑ์การพัฒนาองค์กรกีฬาของการกีฬาแห่งประเทศไทย
2. เพื่อพัฒนานักกีฬา บุคลากรและการจัดการแข่งขัน สู่ความเป็นเลิศของประเทศไทยให้มีศักยภาพในการแข่งขันในระดับนานาชาติ

ประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategic issue)

1. การพัฒนาระบบการบริหารจัดการให้มีมาตรฐานและธรรมาภิบาล
2. การพัฒนานักกีฬา บุคลากรกีฬาให้มีความเป็นเลิศในระดับนานาชาติ
3. การพัฒนาระบบการจัดการแข่งขันกีฬาให้มีมาตรฐานสากล
4. การพัฒนาการบริการทางกีฬาและวิชาการทางการกีฬาให้มีความเป็นเลิศ

เป้าประสงค์ (Goal)

1. สมาคมเป็นองค์กรกีฬามาตรฐานระดับสากล ที่สังคมเชื่อมั่น วางใจในการมีธรรมาภิบาลและความเป็นมืออาชีพทางการกีฬา
2. กีฬามวยปล้ำประสบความสำเร็จนักกีฬาและบุคลากรมีความเป็นเลิศในระดับนานาชาติ
3. ประเทศไทยประสบความสำเร็จในการพัฒนากีฬามวยปล้ำเพื่อความเป็นเลิศให้เป็นกิจกรรมที่สร้างความสุข ความภาคภูมิใจ เพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจและสนับสนุนการพัฒนาประเทศ
4. มีนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการกีฬามวยปล้ำและบริการทางวิชาการ

ผลผลิต (Output)

1. สมาคมมีรูปแบบการบริหารจัดการพัฒนานักกีฬา บุคลากรกีฬา การแข่งขันกีฬาที่มีมาตรฐาน
2. นักกีฬามีขีดความสามารถและสมรรถนะทางกีฬาที่เติบโตอย่างต่อเนื่อง
3. ประชากรกีฬามวยปล้ำของประเทศเติบโตขยายฐานอย่างต่อเนื่องมีส่วนร่วมทางการกีฬา
4. มีรายการแข่งขันกีฬาในประเทศและระดับนานาชาติอย่างต่อเนื่อง
5. มีผู้ให้บริการทางการกีฬามวยปล้ำที่เติบโตอย่างต่อเนื่อง
6. มีองค์ความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรมทางการกีฬามวยปล้ำ

กลยุทธ์ (Strategy)

1. ปรับระบบบริหารจัดการสมาคม ชมรม/สโมสรสมาชิกให้มีมาตรฐานเป็นสากล
2. พัฒนาระบบตลาดและสิทธิประโยชน์มุ่งเป็นองค์กรกีฬาที่พึ่งตัวเองได้
3. พัฒนาโครงสร้างขีดความสามารถของบุคลากรและสำนักงาน
4. ขยายฐานกีฬา เพิ่มปริมาณนักกีฬาให้มีตัวเลือกนักกีฬาเป็นเลิศมากขึ้น
5. พัฒนาระบบการฝึกซ้อม สิ่งอำนวยความสะดวก อุปกรณ์ สถานที่ให้มีมาตรฐานสากล
6. พัฒนาผู้ฝึกสอน วิทยาศาสตร์การกีฬาและส่งเสริมการเข้าร่วมแข่งขัน
7. พัฒนาบุคลากรทางการกีฬา รองรับความเป็นเลิศ
8. ยกระดับการจัดการแข่งขันกีฬามวยปล้ำสู่สากล
9. มีส่วนร่วมสนับสนุนและพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ

10. การพัฒนาระบบการบริการและการสนับสนุนการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ
11. พัฒนาระบบข้อมูลและระบบสารสนเทศ องค์ความรู้และนวัตกรรมทางการกีฬา

โครงการ (Project)

1. โครงการพัฒนาระบบการบริหารจัดการสมาคมกีฬามวยปล้ำสู่ความเป็นเลิศ
2. โครงการจัดหาผู้สนับสนุนเพิ่มมูลค่าทางด้านกีฬามวยปล้ำ
3. โครงการพัฒนาบุคลากรสมาคมกีฬามวยปล้ำตามโครงสร้างการบริหาร
4. โครงการคัดเลือกตัวนักกีฬา เก็บตัวฝึกซ้อมในประเทศและต่างประเทศ
5. โครงการพัฒนาศูนย์ฝึกซ้อมประจำภูมิภาค
6. โครงการจัดทำแผนและปฏิทินการแข่งขัน
7. โครงการอบรมสัมมนาบุคลากรด้านผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอนและนักกีฬา
8. โครงการจัดการแข่งขันกีฬามวยปล้ำภายในประเทศ
9. โครงการจัดการแข่งขันกีฬามวยปล้ำระดับนานาชาติ

10. โครงการสนับสนุนการให้มีกิจกรรมสำหรับคนพิการ
11. โครงการจัดทำข้อมูลพัฒนาศูนย์ข้อมูลและระบบสารสนเทศทางกีฬามวยปล้ำ

การบริหารจัดการ

การบริหารจัดการมีความสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินงานขององค์กร เป็นเรื่องเกี่ยวกับกระบวนการทำงานกับบุคคลอื่นและผ่านบุคคลอื่น การที่องค์กรจะประสบผลสำเร็จและมีความมั่นคงหรือไม่เพียงใด ขึ้นอยู่กับการบริหารจัดการที่ดี

ความหมายของการบริหารจัดการ

องค์กรต่าง ๆ มักใช้คำสองคำ คือ “การบริหาร” (Administration) กับ คำว่า “การจัดการ” (Management) สลับกันไปมา ทั้งนี้เนื่องจากทั้งสองคำนี้มีความหมายคล้ายคลึงกัน จึงใช้แทนกันได้ มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการบริหารและการบริหารจัดการไว้ ดังนี้

Robbings & Decenzo (2004, p.24) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า การบริหารจัดการ หมายถึง กระบวนการในการทำงานกับคนให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล

เกียรติชัย วาณิช (2552, หน้า 21)) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า การบริหารจัดการ หมายถึง การทำงานของกลุ่มบุคคลในองค์กร หน่วยงาน ตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป หวังผลสัมฤทธิ์ที่คาดหวังโดยอาศัยทรัพยากรที่มีอยู่ ภายใต้ระบบ ผ่านการวางแผนโดยผู้บริหารลงมาสู่ปฏิบัติที่ต้องรับผิดชอบงานในหน้าที่ตามแนวปฏิบัติ

ธีระ รุญเจริญ (2553, หน้า 3)) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า การบริหาร หมายถึง การทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้โดยอาศัยปัจจัยทั้งหลายในการบริหาร คือ คน เงิน วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการ

ชาญชัย อาจินสมาจาร. (2554, หน้า39) ได้กล่าวว่า การบริหารเป็นความพยายามจะสั่งแนะ และผสมผสาน ความพยายามของมนุษย์ ซึ่งมีจุดรวมที่มุ่งสู่จุดหมายปลายทางหรือเป้าหมายมีหน้าที่สั่งการให้ความสะดวกในการทำงานของกลุ่มคนที่มีวัตถุประสงค์เดียวกัน

เสนาะ ติเยาว์ (2554, หน้า18) ได้กล่าวว่า การบริหารเป็นการทำงานร่วมกับคนและอาศัยคน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร ภายใต้สภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา โดยแบ่งลักษณะการบริหารเป็น 5 อย่าง คือ มีการทำงานร่วมกับคน มีเป้าหมายขององค์กรร่วมกัน สร้างความสมดุลระหว่างประสิทธิผลและประสิทธิภาพ มีการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่จำกัดในโลกให้เกิดประโยชน์สูงสุด และการบริหารจะต้องเผชิญกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

เบญจนาถ อมรประสิทธิ์ (2557, หน้า13; อ้างอิงจาก Drucker (2001), p.13-18) กล่าวว่า การบริหาร คือ การให้มนุษย์สามารถทำงานร่วมกันได้โดยนำเอาจุดเด่นของแต่ละคนมาใช้ในการทำงาน และลดจุดอ่อนของแต่ละคนที่มีอยู่ในการทำงาน การบริหารจึงเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญและมีอิทธิพล

ต่อการดำเนินการขององค์กรนั้น ๆ การบริหารเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ การที่เป็นศาสตร์เนื่องจากต้องการอาศัยองค์ความรู้ ความรู้จักตนเอง สติปัญญา และภาวะผู้นำ ส่วนการเป็นศิลป์ เนื่องจากการบริหารเป็นสิ่งที่ต้องปฏิบัติการ มีการนำหลักการหรือทฤษฎีต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้

นิยม ดวงมณี (2558, หน้า 4) การบริหารจัดการ หมายถึง กระบวนการบริหารจัดการตามโครงสร้างและนโยบายที่กำหนดไว้ให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์กร การขึ้นนำและการจัดการควบคุม โดยใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ คือ กำลังคน เงิน วัสดุ อุปกรณ์ การจัดการ โดยใช้ให้เหมาะสมและเกิดประโยชน์สูงสุด

นันทิ บุญจันทร์ (2558, หน้า 41) ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารจัดการ หมายถึง กระบวนการทำงานกับคน และโดยอาศัยคนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรอย่างมีประสิทธิภาพ

ปฏิภาณ นาคี (2559, หน้า 7) ได้กล่าวไว้ว่า การบริหาร หมายถึง กระบวนการดำเนินงาน โดยใช้กระบวนการต่าง ๆ อย่างมีระบบ มีการวางแผน การจัดองค์กร การสั่งการและควบคุม ร่วมกันดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

บุณรดา ชัยบุญเรือง (2560, หน้า 39) ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารจัดการ หมายถึง การบริหารงานภายในองค์กร โดยการใช้ศาสตร์และศิลป์ในการจัดการกระบวนการบริหารงานให้เกิดประโยชน์สูงสุด มีการทำงานร่วมกันระหว่างบุคคลภายในองค์กรอย่างมีระบบมีแบบแผน มีเป้าหมายร่วมกัน โดยใช้ทรัพยากรและปัจจัยในการบริหารให้เกิดความคุ้มค่า และเกิดประโยชน์ต่อองค์กรที่สุด ภายใต้การนำของผู้บริหาร

สรุปได้ว่า การบริหารจัดการ หมายถึง กระบวนการมุ่งสู่เป้าหมายขององค์กรจากการทำงานร่วมกัน อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยใช้ทรัพยากรที่มีอยู่จำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุด

แนวคิดทฤษฎีการบริหารจัดการ

เพื่อให้การบริหารจัดการองค์กรเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้บริหารมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องทำความเข้าใจในแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนาสู่แนวคิดด้านการจัดการของผู้บริหาร ซึ่งแนวคิดในการจัดการได้ถูกรวบรวมขึ้นและนำไปใช้และพัฒนาเรื่อยมาจนกลายเป็นทฤษฎีเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป ผู้วิจัยเลือกที่จะนำเสนอเฉพาะแนวคิดและทฤษฎีที่สำคัญ ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ดังเช่น

Bridges and Roquemore (2001) กล่าวว่า ผู้บริหารจะต้องดำเนินงานโดยมีพื้นฐานกระบวนการจัดการ 4 ประการ คือ การวางแผน (Planning) การจัดองค์กร (Organizing) การปฏิบัติการ (Implementing) และการควบคุม (Controlling)

อนิวัช แก้วจางง (2550) ได้กล่าวถึงแนวคิดและทฤษฎีการบริหารจัดการที่สามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงานให้ประสบผลสำเร็จ 4 แนวคิดด้วยกัน คือ 1) แนวคิดแบบดั้งเดิม

(Classical approach) 2) แนวคิดแบบดั้งเดิม-ใหม่ (Neo-classic approach) 3) แนวคิดสมัยใหม่ (Modern approach) และ 4) แนวคิดเชิงสถานการณ์ (Contingency theory)

ศาสตราจารย์ (2551, หน้า 26) ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารจัดการองค์กร เป็นกิจกรรมหลักทางการจัดการ แบ่งออกเป็นกระบวนการ ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรม 4 ประการ คือ การวางแผน (Planning) การจัดการองค์กร (Organizing) การชี้นำ (Leading) และการควบคุม (Controlling)

1. การวางแผน (Planning) เป็นกิจกรรมอันดับแรกของผู้บริหารที่จะเป็นกระบวนการกำหนดพันธกิจเป้าหมาย และแผนงานเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติให้เกิดประสิทธิผลและมีประสิทธิภาพ

2. การจัดการองค์กร (Organizing) เป็นกิจกรรมออกแบบงาน จัดโครงสร้างการปฏิบัติงานและมอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบต่อบุคลากรต่าง ๆ ตลอดจนกำหนดวิธีการประสานงานเพื่อให้สามารถดำเนินการให้สอดคล้องกับการวางแผน

3. การชี้นำ (Leading) เป็นกิจกรรมที่ผู้บริหารดำเนินการเพื่อให้แผนงานและบุคลากรต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมายงานดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จ โดยผู้บริหารต้องมีภาวะผู้นำในตัวเองและสามารถจูงใจบุคคลต่าง ๆ ให้ปฏิบัติงานบรรลุความต้องการขององค์กรได้

4. การควบคุม (Controlling) เป็นกิจกรรมการควบคุมการปฏิบัติงานของบุคลากรต่าง ๆ ในองค์กรให้เป็นไปตามแผนงานที่กำหนดไว้

สมยศ แก้วสุวรรณ (2552, หน้า 24) ได้กล่าวถึงถึงแนวคิดการบริหารจัดการเชิงระบบ ไว้ว่ารูปแบบของระบบประกอบด้วยส่วนประกอบที่สำคัญ ได้แก่ 1) ปัจจัยนำเข้า (Input) หมายถึงทรัพยากรทางการบริหารในทุกด้าน ได้แก่ บุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ การบริหารจัดการและแรงจูงใจ 2) กระบวนการ (Process) คือ การนำเอาปัจจัยหรือทรัพยากรทางการบริหารทุกประเภทมาใช้ในการดำเนินงานร่วมกันอย่างเป็นระบบ 3) ผลลัพธ์ (Product) เป็นผลที่เกิดจากกระบวนการของการนำเอาปัจจัยมาปฏิบัติเพื่อให้เกิดประสิทธิผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ 4) ผลกระทบ (Outcome or impact) เป็นผลที่เกิดขึ้นภายหลังจากผลลัพธ์ที่ได้ ซึ่งอาจเป็นสิ่งที่คาดหวังหรือไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะเกิดขึ้นก็ได้

นฤมล มะยง (2557, หน้า 15-16) ได้กล่าวถึงทฤษฎีวงจรคุณภาพของเดมมิง (PDCA) อันเป็นทฤษฎีทางการบริหารจัดการ ไว้ว่า กระบวนการบริหารคุณภาพของเดมมิง มีภารกิจหลักอยู่ 4 ขั้นตอน ซึ่งต้องปฏิบัติต่อเนื่องกันไปไม่มีที่สิ้นสุด เขียนเป็นวงจรได้ว่า Plan-Do-Check-Act หรือ PDCA เรียกว่าวงจรเดมมิง (The Deming Cycle)

สุรันทิกันต์ บอร์ดสกี (2557, หน้า 35) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการบริหารจัดการ โดยสรุปทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow) ไว้ว่า ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์ มีข้อสมมติฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ ได้แก่ 1) ความต้องการด้านพื้นฐานหรือความต้องการด้านร่างกาย 2) ความต้องการด้านความมั่นคงปลอดภัย 3) ความต้องการความรักและสังคม 4) ความต้องการการ

ยอมรับนับถือ 5) ความต้องการแสวงหาความก้าวหน้าให้แก่ตนเอง ซึ่งความต้องการ 1-4 มาสโลว์เรียกว่าความต้องการด้านพื้นฐาน ที่มนุษย์ยังขาดอยู่ มนุษย์จะพยายามทุกวิถีทาง ที่ให้ได้มาซึ่งความต้องการดังกล่าว เมื่อความต้องการ 1-4 ได้รับการตอบสนองแล้ว มนุษย์จะแสวงหาความต้องการระดับสูงขึ้นไป คือ ขั้นที่ 5 มาสโลว์เรียกว่าความต้องการพัฒนาตนเองให้เจริญงอกงาม เป็นแรงจูงใจให้มนุษย์ใฝ่หา

นิยม ดวงมณี (2558, หน้า 39) ได้กล่าวถึง แนวคิดการบริหารจัดการไว้ว่า การบริหารจัดการจะมีลักษณะกระบวนการหรือวิธีการกำหนดขั้นตอนในการปฏิบัติงานผู้บริหารไว้อย่างชัดเจน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การดำเนินงานร่วมกันขององค์กรและการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ในการดำเนินการบรรลุเป้าหมายขององค์กรที่กำหนดไว้

นัทธี บุญจันทร์ (2558, หน้า 43-44) ได้กล่าวไว้ว่า หน้าที่ของฝ่ายบริหาร หรือฝ่ายจัดการ คือ 1) การวางแผน 2) การจัดองค์กร 3) การจัดคนเข้าทำงาน 4) การอำนวยการ 5) การประสานงาน และ 6) การควบคุม

Gulick and Urwick (1973 : 13) กล่าวถึงภาระงานของผู้บริหารประกอบด้วยงานหรือกิจกรรม 7 อย่างซึ่งเป็นที่รู้จักกันเป็นอย่างดีในศาสตร์สาขาบริหารการศึกษาที่เรียกโดยย่อว่า “POSDCoRB” มีรายละเอียด ดังนี้

1. การวางแผน (Planning : P) ซึ่งเป็นกิจกรรมหรืองานที่จะต้องกำหนดวัตถุประสงค์ นโยบายและวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุดไว้ล่วงหน้า เพื่อเป็นแนวทางสำหรับดำเนินการเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้มีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ จะต้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับอนาคตจะต้องเป็นการกระทำและจะต้องเป็นวิถีทางการกระทำที่ต่อเนื่องกันไปจนสำเร็จตามเป้าหมาย

2. การจัดองค์การ (Organizing : O) เป็นการจัดระบบความสัมพันธ์ระหว่างส่วนงานต่าง ๆ และบุคคลในองค์การ โดยกำหนดภารกิจ อำนาจ หน้าที่ และความรับผิดชอบให้ชัดเจน เพื่อให้การประกอบการตามภารกิจขององค์การบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

3. การจัดบุคลากร (Staffing : S) ซึ่งให้ความสำคัญกับคนในฐานะที่เป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดที่ส่งผลให้สำเร็จหรือล้มเหลว ผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับการจัดหาพัฒนาและธำรงรักษาทรัพยากรบุคคล

4. การสั่งการ (Directing : D) การให้คำแนะนำ การชี้แจง กำกับ โดยผู้บริหารควรมอบหมายอำนาจหน้าที่ให้ผู้ใต้บังคับบัญชาแต่ละคนตามลำดับ โดยให้สัมพันธ์และสอดคล้องกับความรับผิดชอบแต่ละตำแหน่ง ประกาศใช้ระเบียบและออกคำสั่งให้ลูกน้องถือปฏิบัติ และการตัดสินใจ สั่งการ ได้ถูกต้องรวดเร็ว

5. การประสานงาน (Co-Ordinating : Co) ในการประสานงานนั้นมีความสัมพันธ์กับขนาดขององค์การเป็นอย่างยิ่ง ถ้าองค์การขนาดใหญ่ระบบประสานงานต้องมีประสิทธิภาพ โดยผู้บริหารควรมีความสามารถในด้านต่าง ๆ เช่น การสั่งการ การทำความเข้าใจ และการจูงใจ เป็นต้น

6. การรายงาน (Reporting : R) เป็นการบันทึก การรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติของพนักงานหรือรายงานด้านการเงิน กำไร งบดุล ติดตามงานการปรับแก้ไขข้อมูลที่ถูกต้องช่วยในการวางแผนและพัฒนาได้ดี

7. การงบประมาณ (Budgeting : B) เป็นการบริหารจัดการการเงิน การควบคุมตรวจสอบ เบญจนาถ อมรประสิทธิ์ (2557, หน้า 14) ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ เป็นการปฏิบัติที่ต้องอาศัยความรู้ ความสามารถ ทักษะและประสบการณ์ของผู้บริหารแต่ละคนที่จะต้องทำงานให้บรรลุเป้าหมาย โดยการประยุกต์เอาความรู้ หลักการ ทฤษฎี ไปปรับใช้ในการปฏิบัติงานเพื่อให้เหมาะสม กับสถานการณ์และสิ่งแวดล้อม ซึ่งรวมไปถึงการที่ผู้บริหารจะสามารถใช้การติดต่อสื่อสาร ภาวะผู้นำ มนุษยสัมพันธ์ และเลือกวิธีการตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นผู้บริหาร คนต้องมีความรู้ความสามารถ หรือมีศาสตร์ทางการบริหาร ที่สามารถประยุกต์ใช้ศาสตร์เหล่านั้น กับปัจจัยทางการบริหารได้อย่างมีศิลป์

การบริหารจัดการเชิงระบบ

ทฤษฎีเชิงระบบเป็นอีกแนวคิดหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการบริหารจัดการในปัจจุบันกล่าวคือ มีหลายภาคส่วนที่ได้นำเอาทฤษฎีนี้ไปใช้เป็นกรอบในการบริหารองค์กร ทั้งสถานประกอบการ ภาครัฐกิจของเอกชน และในองค์การของรัฐ สำหรับความหมายของระบบคืออะไร แนวคิดตามหลักของทฤษฎีเชิงระบบเป็นอย่างไร รูปแบบของวิธีระบบเป็นอย่างไร และการนำรูปแบบทฤษฎีเชิงระบบไปใช้ในการบริหารการศึกษาทำได้อย่างไร ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

คำว่า “ระบบ” ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า หมายถึง ระเบียบเกี่ยวกับการรวมสิ่งต่าง ๆ ซึ่งมีลักษณะซับซ้อนให้เข้าลำดับประสานกันเป็นอันเดียวตามหลักเหตุผลทางวิชาการ ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติซึ่งมีส่วนสัมพันธ์ประสานเข้ากันโดยกำหนดรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (จันทร์ธานี สงวนนาม, 2553, หน้า 84)

พงษ์เอก สุกใส (2557, หน้า 78) กล่าวว่า ระบบหมายถึง องค์ประกอบหรือปัจจัยต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กันในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายขององค์การ

นพพล โพธิ์เงิน (2560, หน้า 143) กล่าวว่า คำว่าระบบ เป็นกลุ่มขององค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างกัน และมีความเกี่ยวข้องกันในลักษณะที่ทำให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเพื่อกระทำกิจกรรมให้ได้ผลสำเร็จตามความต้องการ ปัจจุบันคำว่า “ระบบ” เป็นคำกล่าวที่ใช้กันแพร่หลายโดยทั่วไป เวลาที่กล่าวถึงระบบ เรามักจะต้องคำนึงถึงคำ 3 คำ คือ 1) การคิดอย่างมีระบบ

(System thinking) หมายถึงการคิดอย่างมีเหตุผล โดยคิดอย่างรอบคอบถึงผลได้ผลเสียที่จะเกิดขึ้นทั้งในภาพรวม และทุก ๆ ส่วนขององค์ประกอบย่อยของระบบว่าต่างก็มีส่วนสัมพันธ์กัน และสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม 2) วิธีปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบ (System approach) หมายถึงวิธีปฏิบัติงานที่เป็นระบบ โดยมีการนำเอาปัจจัยที่จำเป็นต่อการบริหารมาใช้ในการปฏิบัติงาน เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ตรงตามเป้าหมายที่กำหนดทั้งปัจจัย กระบวนการทำงาน และผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจะมีส่วนสัมพันธ์กัน และเป็นผลซึ่งกันและกัน 3) ทฤษฎีเชิงระบบ (System theory) เป็นทฤษฎีที่ระบุว่าการประกอบไปด้วยส่วนประกอบที่เป็นอิสระ และเป็นวิธีการบริหารงานที่จะเพิ่มความเข้าใจ รู้จุดเด่นจุดด้อยในองค์การ เพื่อการพัฒนาและแก้ปัญหาได้มากยิ่งขึ้น

หลักการและแนวคิดทฤษฎีเชิงระบบ

หลักการและแนวคิดของทฤษฎีเชิงระบบที่สำคัญมีดังนี้ 1) ทฤษฎีเชิงระบบมีความเชื่อว่าระบบจะต้องเป็นระบบเปิด (Open system) กล่าวคือ จะต้องมีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมโดยได้รับอิทธิพล หรือผลกระทบตลอดเวลาจากสภาพแวดล้อม 2) มีรูปแบบของการจัดลำดับ (The hierarchical model) ในลักษณะของระบบใหญ่และระบบย่อยที่สัมพันธ์กัน 3) มีรูปแบบของปัจจัยป้อนเข้าและผลผลิต (Input output model) ซึ่งแสดงให้เห็นถึงผลของการปฏิสัมพันธ์ที่มีกับสิ่งแวดล้อม โดยเริ่มต้นจากปัจจัยกระบวนการ และผลผลิตตามลำดับ เป็นองค์ประกอบของระบบ 4) แต่ละองค์ประกอบของระบบจะต้องมีส่วนสัมพันธ์กัน หรือมีผลกระทบต่อกันและกัน (The entities model) หมายความว่า ถ้าองค์ประกอบของระบบตัวใดตัวหนึ่งเปลี่ยนไป ก็จะมีผลต่อการปรับเปลี่ยนขององค์ประกอบตัวอื่นด้วย 5) ทฤษฎีเชิงระบบเชื่อในหลักการของความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ (Cause and effect) ซึ่งเป็นหลักการทางวิทยาศาสตร์ที่สามารถพิสูจน์ได้ ทฤษฎีเชิงระบบไม่เชื่อว่าผลของสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง เกิดจากเหตุเพียงสาเหตุเดียว แต่ทฤษฎีเชิงระบบเชื่อว่าปัญหาทางการบริหารที่เกิดขึ้นมักจะมาจากสาเหตุที่มากกว่าหนึ่งสาเหตุ 6) ทฤษฎีเชิงระบบจะมองทุก ๆ อย่างในภาพรวมของทุกองค์ประกอบมากกว่าที่จะมองเพียงส่วนใดส่วนหนึ่งของระบบ 7) ทฤษฎีเชิงระบบคำนึงถึงผลของการปฏิบัติที่เป็น “Output” หรือ “Product” มากกว่า “Process” ซึ่งผลสุดท้ายของงานที่ได้รับอาจมีมากมายหลายสิ่ง ซึ่งก็คือผลกระทบ (Outcome or impact) ที่เกิดขึ้นตามมาในภายหลังนั่นเอง 8) ทฤษฎีเชิงระบบจะมีกระบวนการในการปรับเปลี่ยน และป้อนข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เพื่อบอกให้รู้วาระบบมีการเบี่ยงเบนอย่างไร ควรจะแก้ไขที่องค์ประกอบใดของระบบ ซึ่งก็คือการวิเคราะห์ระบบ (System analysis) (นพพล โพธิ์เงิน, 2560, หน้า 143-144)

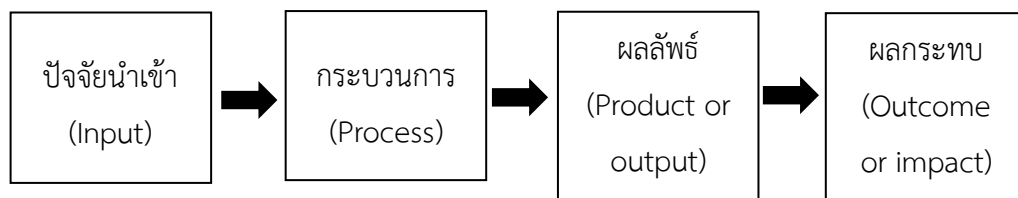
องค์ประกอบของวิธีระบบ

องค์ประกอบของวิธีระบบ ตามแนวคิดของนักวิชาการหลายท่าน มีความเห็นดังนี้

นาที เกิดอรุณ (2559, หน้า112; อ้างอิงจาก Schoderbeek, 1990; Wilson, 1991)

กล่าวถึงองค์ประกอบของระบบ ควรประกอบด้วย

1. ปัจจัยนำเข้า (Input) หมายถึง ทรัพยากรที่นำมาใช้ในระบบเพื่อให้เกิดกระบวนการแปรรูป โดยทรัพยากรแบ่งได้เป็นทรัพยากรมนุษย์และทรัพยากรวัตถุดิบ ซึ่งทรัพยากรของแต่ละระบบจะมีความแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับประเภทของระบบ
 2. กระบวนการ (Process) หมายถึง ขั้นตอนในการดำเนินงานเพื่อแปรรูป ปัจจัยนำเข้า หรือทรัพยากรให้เปลี่ยนเป็นผลผลิต โดยในแต่ละระบบมีกระบวนการมากกว่า 1 กระบวนการ
 3. ผลผลิต (Output) หมายถึง สินค้าหรือบริการที่ผลิตตามวัตถุประสงค์ของระบบ
 4. ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) หมายถึง ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพผลลัพธ์เกี่ยวกับกิจกรรมขององค์การชี้ให้เห็นข้อดี หรือข้อบกพร่องของปัจจัยนำเข้า กระบวนการและผลผลิต ซึ่งนำไปสู่การปรับปรุงคุณภาพให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุดตามเป้าหมาย
 5. สภาพแวดล้อม (Environment) หมายถึง สภาพแวดล้อมที่อยู่ภายนอกหรือภายในที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานของระบบ
- นพพล โพธิ์เงิน (2560, หน้า 144) กล่าวถึง องค์ประกอบของระบบ มีดังนี้
1. ปัจจัยนำเข้า (Input) หมายถึง ทรัพยากรทางการบริหารทุก ๆ ด้าน ได้แก่ บุคลากร (Man) งบประมาณ (Money) วัสดุอุปกรณ์ (Materials) การบริหารจัดการ (Management) และแรงจูงใจ (Motivations) ที่เป็นส่วนเริ่มต้นและเป็นตัวจักรสำคัญในการปฏิบัติงานขององค์การ
 2. กระบวนการ (Process) คือ การนำเอาปัจจัยหรือทรัพยากรทางการบริหารทุกประเภทมาใช้ในการดำเนินงานร่วมกันอย่างเป็นระบบ เนื่องจากในกระบวนการจะมีระบบย่อย ๆ รวมกันอยู่หลายระบบครบวงจร ตั้งแต่การบริหาร การจัดการ การนิเทศ การวัดและการประเมินผล การติดตามตรวจสอบ เป็นต้น เพื่อให้ปัจจัยทั้งหลายเข้าไปสู่กระบวนการได้อย่างมีประสิทธิภาพ
 3. ผลลัพธ์ (Product or output) เป็นผลที่เกิดจากกระบวนการของการนำเอาปัจจัยมาปฏิบัติ เพื่อให้เกิดประสิทธิผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้
 4. ผลกระทบ (Outcome impact) เป็นผลที่เกิดขึ้นภายหลังจากผลลัพธ์ที่ได้ ซึ่งอาจเป็นสิ่งที่คาดไว้หรือไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะเกิดขึ้นก็ได้ ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 2 องค์ประกอบของวิธีระบบ

การนำรูปแบบทฤษฎีเชิงระบบไปใช้ในการบริหารการศึกษา

การนำเอาทฤษฎีระบบหรือวิธีระบบมาใช้ในการบริหารองค์กร หากนำมาใช้ให้ดี ถูกต้อง และเหมาะสม ระบบก็จะช่วยให้องค์กรมีประสิทธิภาพ ในทางตรงกันข้ามหากนำมาใช้ไม่ถูกต้องหรือ องค์ประกอบแต่ละส่วนของระบบไม่สัมพันธ์กัน ก็อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อองค์กรได้ ดังนั้น การนำเอาทฤษฎีเชิงระบบหรือวิธีการระบบมาใช้ จึงจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์ระบบที่เรียกว่า System analysis ควบคู่กันไปด้วย การวิเคราะห์ระบบจะช่วยให้ผู้บริหารทราบว่า หากผลผลิตหรือ ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ปัญหานั้นจะเกิดจากองค์ประกอบใดของระบบ มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันหรือไม่ อย่างไร ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) จะช่วยให้ทราบถึงประเภท ของปัญหาจุดที่ต้องได้รับการพัฒนาแก้ไขหรือปรับปรุงได้มากขึ้น การแก้ไขปรับปรุงก็ต้องกระทำ อย่างเป็นระบบ มิใช่แก้ไขเฉพาะด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น (นพพล โพธิ์เงิน, 2560, หน้า 144)

การวิเคราะห์ระบบ (System analysis) เป็นส่วนหนึ่งของวิธีระบบ (System approach) ที่มุ่งเน้นกระบวนการ (Process) มากกว่าผลผลิตหรือผลงาน (Output or product) โดยมุ่ง วิเคราะห์ปัญหา (Identify the problem) และเป็นกระบวนการประเมินวิธีระบบการวิเคราะห์ระบบ เป็นขั้นแรกของการพัฒนาที่จะนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายเพื่อให้มีระบบการดำเนินงานที่มี ประสิทธิภาพ เพราะการพัฒนาคือการปรับปรุง เพื่อให้สภาพปัญหาที่มีอยู่หมดไป หรือเหลือน้อยลง ตามศักยภาพของทรัพยากรและข้อจำกัดที่มีอยู่ให้เกิดความสมดุลของโครงสร้างและองค์ประกอบ ต่าง ๆ ในระบบ จึงจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์ระบบ สรุปว่าการวิเคราะห์ระบบมีวัตถุประสงค์เพื่อ ประเมินผลวิธีระบบในเรื่องต่อไปนี้

1. ประเมินความมีประสิทธิภาพของระบบงาน
2. ประเมินเวลา
3. ประเมินการใช้งบประมาณ
4. ประเมินความถูกต้องของกระบวนการ
5. ประเมินผลผลิตหรือผลงาน

สรุปได้ว่า การบริหารการศึกษาตามทฤษฎีระบบวิธีคิดแบบนี้มีส่วนประกอบที่สำคัญ 4 ประการ ได้แก่ 1) ปัจจัยนำเข้า (Input) หมายถึง ทรัพยากรทางการบริหารทุก ๆ ด้าน ได้แก่ บุคลากรงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์การบริหารจัดการและแรงจูงใจ ที่เป็นส่วนเริ่มต้นและเป็นตัวจักรสำคัญในการปฏิบัติงาน ขององค์กร 2) ปัจจัยกระบวนการ (Process) คือ การนำเอาปัจจัยหรือทรัพยากรทางการบริหาร ทุกประเภทมาใช้ในการดำเนินงานร่วมกันอย่างเป็นระบบ เนื่องจากในกระบวนการจะมีระบบย่อย ๆ รวมกันอยู่หลายระบบครบวงจร ตั้งแต่การบริหาร การจัดการ การนิเทศ การวัดและการประเมินผล การติดตามตรวจสอบ เป็นต้น เพื่อให้ปัจจัยทั้งหลายเข้าไปสู่กระบวนการได้อย่างมีประสิทธิภาพ 3) ผลลัพธ์ (Product or output) เป็นผลที่เกิดจากกระบวนการของการนำเอาปัจจัยมาปฏิบัติ เพื่อให้

เกิดประสิทธิผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ 4) ผลกระทบ (Outcome or impact) เป็นผลที่เกิดขึ้นภายหลังจากผลลัพธ์ที่ได้ ซึ่งอาจเป็นสิ่งที่คาดหวังหรือไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะเกิดขึ้นก็ได้ (นพพล โพธิ์เงิน, 2560, หน้า 144-145)

จากการกล่าวถึงองค์ประกอบของระบบการนำรูปแบบทฤษฎีเชิงระบบไปใช้ในการบริหารการศึกษา ผู้วิจัยได้สรุปและนำองค์ประกอบของทฤษฎีเชิงระบบไปใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

1. องค์ประกอบปัจจัยพื้นฐาน ประกอบด้วย ด้านนโยบายการพัฒนาที่ยั่งยืนเพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศของโรงเรียน ด้านการบริหารจัดการที่ยั่งยืน ด้านบุคลากร ด้านอุปกรณ์ เทคโนโลยี ด้านสถานที่และสภาพแวดล้อม และด้านงบประมาณ
2. องค์ประกอบกระบวนการ ประกอบด้วย ด้านการประเมินสภาพความพร้อม ด้านการออกแบบการฝึกซ้อมและวางแผนการแข่งขัน ด้านการดำเนินการตามแผนดำเนินงาน และด้านการประเมินผลและปรับปรุงผลการดำเนินงาน
3. องค์ประกอบผลผลิต ประกอบด้วย ด้านสถานศึกษา และด้านนักกีฬา
4. องค์ประกอบผลกระทบและความยั่งยืน ประกอบด้วย ด้านผลกระทบ ด้านประสิทธิผล ด้านความยั่งยืน และด้านการถ่ายทอดส่งต่อ

การบริหารจัดการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

ความหมายของการบริหารจัดการเพื่อความเป็นเลิศ

การบริหารจัดการเพื่อความเป็นเลิศ เป็นการมุ่งเน้นการพัฒนาศักยภาพขององค์กรให้สู่จุดสูงสุดเต็มตามศักยภาพขององค์กร เพื่อความอยู่รอดและสามารถเติบโตได้อย่างต่อเนื่องในสถานการณ์ของโลกทุนนิยมที่มีการแข่งขันกันอย่างรุนแรง ซึ่งมีนักวิชาการได้ให้ความหมายของการบริหารจัดการเพื่อความเป็นเลิศ ดังนี้

กรมวิชาการ (2549, หน้า 18-19) ได้ให้ความหมายของความเป็นเลิศของโรงเรียน ไว้ว่า ความเป็นเลิศของโรงเรียน หมายถึง การพัฒนาโรงเรียนให้ได้มาตรฐาน โดยการปรับระบบภายในให้มีความพร้อมที่จะพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาโดยอาศัยกระบวนการบริหาร กระบวนการเรียนการสอนและกระบวนการนิเทศติดตามผลทางการศึกษา เพื่อนำไปสู่ผลผลิตที่มีคุณภาพ คือผู้เรียนนั่นเอง กระบวนการบริหารที่มีคุณภาพของโรงเรียนหรือองค์กรย่อมเกิดจากผู้บริหารที่มีความสามารถ และทักษะในการบริหารจัดการที่มีคุณภาพจึงจะสามารถพัฒนาโรงเรียนหรือองค์กรสู่ความเป็นเลิศได้

พลู เดเชรินทร์ (2554) ให้ความหมายความเป็นเลิศ (Excellence) ว่า หมายถึงองค์กรที่ประสบความสำเร็จอย่างต่อเนื่อง มีผลงานโดดเด่นเป็นที่ยอมรับในกลุ่มธุรกิจเดียวกัน

สำนักงานรางวัลคุณภาพแห่งชาติ (2554, หน้า 4-5) กล่าวถึงการดำเนินงานที่เป็นเลิศ (Performance Excellence) หมายถึง แนวทางการจัดการผลการดำเนินการขององค์กรอย่างบูรณา

การ ซึ่งส่งผลให้เกิดสิ่งต่างๆ ดังนี้ 1) การส่งมอบคุณค่าที่ดีขึ้นเสมอให้แก่ลูกค้าและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ซึ่งจะส่งผลต่อความยั่งยืนขององค์กร 2) การปรับปรุงประสิทธิภาพและความสามารถขององค์กรโดยรวม 3) การเรียนรู้ระดับ องค์กรและระดับบุคคล เกณฑ์รางวัลคุณภาพแห่งชาติ TQA เพื่อการดำเนินการที่เป็นเลิศ สามารถนำมาใช้เป็นกรอบในการทำงานและเครื่องมือในการตรวจประเมินที่ทำให้เข้าถึงจุดแข็ง และโอกาสในการปรับปรุงเพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนที่ดีได้

สมศรี พิมพ์พิพัฒน์ (2559, หน้า 62) กล่าวถึง การบริหารจัดการเพื่อความเป็นเลิศ หมายถึงความสามารถและศักยภาพขององค์กรที่สามารถเข้าแข่งขันในเวทีที่มีการแข่งขันที่รุนแรง ส่งผลให้องค์กรสามารถยืนหยัดได้อย่างยั่งยืนและสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้าและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับองค์กรพร้อมที่จะก้าวสู่ความเป็นผู้นำในธุรกิจ อุตสาหกรรมหรือวงการด้านอื่นใดก็ตาม ช่วยผลักดันองค์กรให้มีการปรับปรุงพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

จากความคิดเห็นของนักวิชาการ สรุปได้ว่า การบริหารจัดการเพื่อความเป็นเลิศ หมายถึง การพัฒนาองค์กรให้ได้มาตรฐาน โดยการปรับกระบวนการบริหารไปสู่เป้าหมายความสำเร็จ พัฒนาคุณภาพองค์กรที่สามารถเข้าแข่งขันในเวทีที่มีการแข่งขัน ส่งผลให้องค์กรสามารถยืนหยัดได้อย่างยั่งยืน

การจัดการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

ความหมายของการจัดการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

เกียรติชัย วาณิช (2552, หน้า 26-27) ให้ความหมายของการจัดการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ไว้ว่า หมายถึง การที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา ได้มีการพัฒนาการกีฬาให้นักกีฬามีประสิทธิภาพทั้งทางร่างกาย ความสามารถทางกีฬา ใช้ความรู้ความสามารถ ทั้งด้านสติปัญญาและฝีมือ บวกประสบการณ์ของผู้ฝึกสอน และผู้เกี่ยวข้องร่วมกันพัฒนานักกีฬา เป็นที่ยอมรับในสังคม เทียบเท่ากัน โดยหลักการแล้วการพัฒนากีฬาจะเน้นถึงความสามารถทางกีฬาเพื่อให้นักกีฬาได้มีการพัฒนาต่อไป

อ้อ แสนภักดี (2558, หน้า 15) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ หมายถึง กระบวนการดำเนินงานที่มีการวางแผน มีจุดมุ่งหมาย และกำหนดทิศทางการเปลี่ยนแปลงของการแข่งขันกีฬาที่มุ่งหวังทางประสิทธิภาพ ของนักกีฬา ให้ได้รับโอกาสที่แสดงความเป็นเลิศทางการกีฬา และเพื่อเป็นแชมป์เปี้ยน

สรุปได้ว่า การจัดการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ หมายถึง กระบวนการดำเนินงานที่มีการวางแผน มีจุดมุ่งหมาย และกำหนดทิศทางการเปลี่ยนแปลงของการแข่งขันกีฬาที่มุ่งหวังทางประสิทธิภาพความเป็นเลิศทางการกีฬา โดยคำนึงถึงองค์ประกอบของความเป็นเลิศทางการกีฬา อาศัยการบริหารเพื่อความเป็นเลิศมาเป็นแนวทางในการพัฒนา

แนวคิดในการบริหารจัดการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

ปรากฏพิทย์ ยูวานนท์ (2552, หน้า 56) ได้กล่าวว่า การบริหารจัดการทางการกีฬา ว่าเป็น การนำแนวคิด หลักการทางการบริหารจัดการมาผสานกับคุณสมบัติเฉพาะของการเล่นกีฬาและ ประสบการณ์ในทุกบริบทของผู้บริหารเพื่อให้ได้วิธีการที่ดีที่สุด สามารถนำไปปฏิบัติให้เกิดผลสำเร็จ ตามความคาดหวังในระดับสูง และนวัตกรรมการจัดการทางการกีฬา (Sport Management Innovation) ดังนั้น การจัดการทางการกีฬาจึงเป็น การสร้างใหม่ การพัฒนาศักยภาพ รวมถึงการมี ผลิตภัณฑ์บริการที่ดีกว่าและมีความแตกต่าง นวัตกรรมจัดการทางการกีฬาในการจัดการแข่งขัน ทั้งในระดับชาติและนานาชาติมีส่วนสำคัญ 2 ด้าน คือ การสร้าง (Build) และการพัฒนาค้นคิด (Develop/Create) แล้วนำไปพัฒนาการจัดการ (Management Development) การสร้างที่ดีต้อง สร้างสรรค์อย่างทันสมัย ทำได้โดยการกำหนดวิสัยทัศน์นโยบาย เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของ บุคคลในองค์กร การวางกลยุทธ์ในการจัดการการแข่งขันและนำเอาเทคโนโลยีต่าง ๆ มาใช้การค้นหา และการวิเคราะห์ตนเองทั้งด้านที่ประสบความสำเร็จและล้มเหลวที่เคยทำมาในอดีตพิจารณาปัจจุบัน โดยวิเคราะห์จุดแข็ง ปัญหา อุปสรรค และโอกาสในการพัฒนา แล้วจึงตั้งเป้าหมายในอนาคตให้ชัดเจน ต่อไป

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2555, หน้า 17-19) ได้กล่าวถึงแนวคิดการพัฒนาการกีฬา ไว้ว่า การพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าขึ้นอยู่กับผลสัมฤทธิ์ของการพัฒนาคนและสังคมให้มี คุณภาพ การพัฒนาประชาชนให้มีความสุขร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรงทั้งร่างกายและจิตใจปราศจาก โรคภัยไข้เจ็บสามารถเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพจึงเป็นสิ่งที่ จำเป็น การพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ โดยการเสริมสร้างสุขภาวะของประชาชนอย่างครบวงจร และมีคุณภาพมาตรฐาน และมีกลยุทธ์ที่ส่งเสริมการกีฬาเพื่อสร้างโอกาสให้เด็กและเยาวชน พัฒนา ทักษะด้านการกีฬาสู่ความเป็นเลิศ สร้างนิสัยรักกีฬาและใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ มุ่งเน้นการใช้ กีฬาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพของคนในสังคม การกีฬานอกจากจะทำให้ประชาชน ได้ออก กำลังกายและเล่นกีฬาเพื่อส่งเสริมสุขภาพทั้งร่างกายและจิตใจแล้ว ความเจริญก้าวหน้าด้านการกีฬา ยังเป็นสิ่งที่แสดงถึงความเจริญก้าวหน้าของประเทศด้วย ทั้งด้านคุณภาพของคนในสังคม และความ เจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2560, หน้า 21) ได้กล่าวถึงแนวคิดในการพัฒนาการกีฬา ไว้ว่า ผลการทบทวนและประเมินแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555 - 2559) การดำเนินงาน ที่ผ่านมายังไม่สามารถพัฒนาการกีฬาไทยให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย เด็กและเยาวชนยังไม่ได้รับการ เรียนการสอนด้านพลศึกษาที่มีประสิทธิภาพ ประชาชนทั่วไปไม่ได้รับการส่งเสริมให้ออกกำลังกายและเล่น กีฬาจนเป็นวิถีชีวิต ความสำเร็จด้านการกีฬายังขาดความต่อเนื่อง อีกทั้งอุตสาหกรรมการกีฬายังไม่ได้ รับการผลักดันให้มีการเติบโตอย่างเป็นรูปธรรม อย่างไรก็ตามแนวโน้มของการกีฬาทั่วโลกในภาพรวม

ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปในเชิงบวก อันเนื่องมาจากการผสมผสานค่านิยมใหม่ในเชิงความตระหนักถึงการมีสุขภาพที่ดีของประชาชน ซึ่งจะก่อให้เกิดโอกาสใหม่ๆ ในการพัฒนางานการศึกษาของไทย ประชากรไทยอาจจะเริ่มสนใจในกีฬาเพิ่มขึ้นตามกระแสแนวโน้มกีฬาโลก การมีโอกาสดังกล่าวหรือเล่นกีฬามากขึ้น จะช่วยให้ประชาชนหันมาสนใจเล่นกีฬาอย่างจริงจังและสามารถเพิ่มจำนวนนักกีฬาและความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น ความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์การกีฬาในทุกแขนงจะเป็นส่วนสำคัญ สำหรับการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ เป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาการบริหารการกีฬาและการออกกำลังกายให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

อัช แสณภักดี (2558, หน้า 15 อ้างถึงใน วิบูลย์ สุขยานุติษฐ์, 2541) ได้กล่าวถึง แนวคิดการจัดการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันอุดมศึกษา ไว้ว่า แนวทางในการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศของสถาบันอุดมศึกษา มีสาระสำคัญ ดังนี้ 1) ทบวงมหาวิทยาลัยต้องถือเป็นนโยบายที่จะให้ทุกมหาวิทยาลัยมีหน่วยงานเพื่อทำหน้าที่บริหารพัฒนา และบริหารกิจกรรมกีฬา ซึ่งอาจจัดได้แตกต่างกันไปตามความเหมาะสมในแต่ละมหาวิทยาลัยโดยที่อย่างน้อยหน่วยงานนี้จะต้องมีฐานะเทียบเท่ากอง ซึ่งอาจจะเรียกว่ากองพัฒนากีฬา กองกีฬาและสุขภาพ หรือกองกีฬาและอนามัย ตามความเหมาะสม 2) ในสายงานบังคับบัญชา ของมหาวิทยาลัยควรให้กองพัฒนากีฬาอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษาและสุขภาพ 3) ให้โอนงานกีฬาในกองกิจกรรมนิสิตนักศึกษา มาอยู่ในกองพัฒนากีฬา 4) เรื่องกำลังคนในกองพัฒนากีฬาที่ตั้งขึ้นใหม่ ในระยะแรกที่รัฐบาลมีนโยบายจำกัดการเติบโตของหน่วยงานราชการ มาประจำในกองพัฒนากีฬา 5) ให้มีคณะกรรมการหนึ่งชุดมีหน้าที่ควบคุมดูแลการดำเนินงานของกองพัฒนากีฬา 6) ภาระการงานของกองพัฒนากีฬาควรประกอบไปด้วย ภาระงานต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ เป็นอย่างน้อย 6.1) งานธุรการ 6.2) งานอาคารสถานที่และวัสดุอุปกรณ์กีฬา 6.3) งานสวัสดิการนักกีฬา 6.4) งานจัดการแข่งขันกีฬภายใน 6.5) งานจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างมหาวิทยาลัย 6.6) งานพัฒนากิจกรรมการผู้ตัดสิน 6.7) งานกีฬาและกิจกรรมเพื่อสุขภาพ 6.8) งานนันทนาการ 6.9) งานวิทยาศาสตร์การกีฬา 6.10) งานบริการการกีฬาแก่สังคม 6.11) งานวิจัยทางการกีฬา 7) ถึงแม้ว่าในระยะแรกจะยังไม่สามารถจัดอัตรากำลังเพิ่มเติมได้ และต้องอาศัยการเกลี้ยอัตรากำลังจากส่วนอื่น แต่การจัดตั้งกองพัฒนากีฬาจะต้องเป็นไปอย่างถูกต้อง และปรากฏในระบบการบริหารของมหาวิทยาลัย มีการโอนบุคลากรจากส่วนอื่นเข้าสู่ตำแหน่งในกองพัฒนากีฬาอย่างเป็นทางการ และมีการจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปี

องค์ประกอบการจัดการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

สุเทพ เมย์โธสง (2553, หน้า 151) พัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุเพื่อการบริหารความเป็นเลิศทางการกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬา จากการวิเคราะห์เส้นทางอิทธิพล (Path analysis) และสัมภาษณ์เพิ่มเติม ผลการวิจัยพบว่าองค์ประกอบที่สำคัญที่มีต่อความเป็นเลิศทางการกีฬา ได้แก่

1. องค์ประกอบด้านภาวะผู้นำของผู้บริหารโรงเรียน ประกอบด้วย ตัวแปรสังเกตได้ 4 ตัว คือ 1) การสร้างแรงดลใจ 2) การให้รางวัลตามสถานการณ์ 3) การกระตุ้นการใช้ปัญญา 4) การคำนึงถึงความเป็นเอกบุคคคล

2. องค์ประกอบด้านการบริหารของผู้บริหารโรงเรียน ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 4 ตัว คือ 1) การมุ่งเป้าหมายทางการกีฬา 2) การจัดทรัพยากรสนับสนุนทางการกีฬา 3) การสร้าง โอกาสเพื่อพัฒนากีฬา 4) การกำกับและติดตามผล

3. องค์ประกอบด้านสมรรถนะของผู้ฝึกสอนกีฬา ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัว คือ 1) คุณภาพของการฝึกสอนกีฬา 2) ภาวะผู้นำทางการกีฬา 3) การวางแผนกลยุทธ์ทางการกีฬา

4. องค์ประกอบด้านสมรรถภาพทางจิตใจของนักกีฬา ประกอบด้วย ตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัว คือ 1) ความเข้มแข็งของจิตใจ 2) แรงจูงใจทางการกีฬา 3) ลักษณะการมุ่งสู่ความสำเร็จในการ แข่งขันกีฬา

5. องค์ประกอบด้านสมรรถภาพทางกายของนักกีฬา ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 6 ตัว คือ 1) ความเร็ว 2) ความอ่อนตัว 3) ความคล่องแคล่วว่องไว 4) ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ 5) พลังของกล้ามเนื้อ 6) ความอดทนของระบบหายใจ และระบบไหลเวียนโลหิต

6. องค์ประกอบด้านความเป็นเลิศ ทางการศึกษา ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัวคือ 1) ระดับของการแข่งขันกีฬา 2) ผลสำเร็จของการ แข่งขันกีฬา 3) ความมีน้ำใจนักกีฬา

อ้อ แสนักดี (2558, หน้า 17-18) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบการจัดการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ไว้ว่า การสร้างมาตรฐานกีฬาสู่ความเป็นเลิศ ควรมีการปรับปรุงด้านต่าง ๆ ได้แก่ 1) อำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อมและแข่งขัน 2) สร้างสนามฝึกซ้อมให้เพียงพอ 3) สร้างนักกีฬาเข้าสู่ระบบอาชีพ 4) ประชาสัมพันธ์ด้านกีฬาให้มาก 5) ต้องสนับสนุนกีฬาอย่างเต็มที่ และในการเตรียมทีมเข้าร่วมการแข่งขันกีฬานั้น จำเป็นต้องมีการวางแผนทั้งระยะสั้นและระยะยาว ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำให้นักกีฬาประสบผลสำเร็จ ประกอบด้วยบุคลากร การจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม และสถานที่ อุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก การฝึกฝน หรือการเตรียมนักกีฬาเพื่อทำการแข่งขัน จำเป็นต้องมีการจัดหรือการวางแผนการฝึก ตลอดจนการเตรียมการด้านต่าง ๆ ซึ่งพอจะสรุปองค์ประกอบสำคัญ ได้ดังนี้

1. บุคลากร หมายถึง นักกีฬา ซึ่งเป็นปัจจัยหลักของการฝึกซึ่งจะลงทำการแข่งขัน และบุคคลอื่น ๆ ได้แก่ ผู้จัดการทีม โค้ช ผู้ให้การฝึก ตลอดจนเจ้าหน้าที่อำนวยความสะดวกขณะซ้อมหรือทำการแข่งขัน

2. สถานที่ อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก

3. การจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม

4. งบประมาณ

ปัจจัยทั้ง 4 จะต้องมีความสัมพันธ์กันอย่างดี จึงจะทำให้การดำเนินการจัด หรือฝึกนักกีฬา เพื่อเข้าทำการแข่งขันได้มีความสมบูรณ์แบบ ก่อนทำการแข่งขัน หรือขณะทำการแข่งขัน

อำพร ศรียาภัย สุพิตร สมานิตและพงษ์ศักดิ์ สวัสดิ์เกียรติ (2557) ได้เสนอแนวทางในการ บริหารจัดการในสถาบันอุดมศึกษาไว้ ดังนี้

1. การจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา สำหรับมหาวิทยาลัยทั่วไป มีแนวทาง ดังนี้

1.1 มหาวิทยาลัยจะต้องจัดหลักสูตร ให้นักศึกษาได้เข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาทั่วไป (Physical education activity) อย่างน้อย 2 กิจกรรม ตลอดหลักสูตร โดยในกิจกรรมการเรียนการสอน นอกจากจะเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้เล่นกีฬาและออกกำลังกายแล้ว ผู้สอนจะต้องสอดแทรก เนื้อหาทางด้านการสร้างจริยธรรมและคุณธรรมแก่ผู้เรียนด้วย

1.2 จัดการศึกษาให้เชื่อมต่อกับโรงเรียนทั่วไป โดยมหาวิทยาลัยต้องให้ความสำคัญกับ กีฬาและการออกกำลังกาย และการสร้างความเป็นเลิศทางการกีฬาด้วย ทั้งนี้สัดส่วนอาจน้อยกว่า มหาวิทยาลัยกีฬาหรือสถาบันการพลศึกษา เพื่อรองรับการพัฒนาผู้ที่มีความสามารถทางการกีฬาและ ประสงค์จะสร้างอาชีพทางการกีฬา

1.3 จัดให้มีกิจกรรมพิเศษในรูปแบบของชมรมกีฬา (Sport club) และมีการบริหารจัดการตามหลัก เพื่อให้การผลิตบัณฑิตมีคุณภาพที่สามารถออกไปในตลาดแรงงานได้อย่างแท้จริง

1.4 เพื่อเป็นการส่งเสริมการพัฒนากีฬาชาติ ผู้บริหารมหาวิทยาลัยควรจัดโครงการ พัฒนานิสิตนักศึกษาที่มีความสามารถทางการกีฬาในสถาบันการศึกษา โดยประสานความร่วมมือกับ คณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยและสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย และจัดให้มี คณะกรรมการของมหาวิทยาลัยที่จะรับผิดชอบโครงการนี้

รชนี ขวัญบุญจัน (2551, หน้า 15-17) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบต่าง ๆ ในการที่จะพัฒนา กีฬาในการแข่งขันจนประสบความสำเร็จสู่ความเป็นเลิศได้นั้น ประกอบด้วย

1. ด้านพัฒนาความสามารถตัวนักกีฬาหรือผู้เล่น โดยจะต้องมีการขยายฐานให้มีผู้เล่นกีฬา ให้มากขึ้น มีการส่งเสริมให้เยาวชนได้เล่นกีฬาทั้งในระบบการศึกษาและนอกระบบการศึกษา โดยเฉพาะในระบบการศึกษา หลักสูตรพลศึกษาควรมีทุกระดับตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ระดับ มัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา มีการสอนทักษะการกีฬาหลากหลายชนิดในหลักสูตรพลศึกษา ควรจัดให้มีพัฒนาการของทักษะกีฬาเป็นลำดับขั้น ตั้งแต่ระดับต่ำจนถึงระดับสูง ปลูกฝังให้รักการเล่น กีฬาตั้งแต่ยังเด็ก ควรมีศูนย์กีฬาโรงเรียนเพื่อความเป็นเลิศ และดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนการ พัฒนาผู้เล่นกีฬาที่มีแววเพื่อพัฒนาสู่ความเป็นเลิศ ตั้งแต่ระดับโรงเรียน สโมสรจังหวัด ภาค หรือ ประเทศ โดยนำนักกีฬาที่มีทักษะดีให้ได้รับการฝึกพัฒนา และได้เข้าแข่งขันเพิ่มประสบการณ์สู่ความ เป็นเลิศในระดับสูงขึ้น

2. ด้านการพัฒนาบุคลากร ประกอบด้วย ผู้ฝึกสอนกีฬา ในระบบการศึกษา ควรมีการพัฒนาครู พลศึกษาให้มีสมรรถนะในการสอนพลศึกษาและกีฬาให้เด็กมีทักษะพื้นฐานที่ถูกต้องและปลูกฝังให้เด็กมีความรักและนิยมการเล่นกีฬา การสร้างทัศนคติที่ดีต่อการกีฬา ผู้ฝึกสอนในสโมสร สมาคมกีฬาจังหวัด หรือสถาบันที่มีการแข่งขันกีฬาจะต้องมีการพัฒนาผู้ฝึกสอนกีฬาให้มีสมรรถนะที่จะฝึกสอนนักกีฬาเพื่อเข้าแข่งขันกีฬาในระดับทักษะที่สูงขึ้น ตั้งแต่ระดับโรงเรียนระดับสโมสร ระดับจังหวัด ระดับสมาคมกีฬา จนถึงระดับชาติ ผู้ตัดสินกีฬาทั้งในระดับโรงเรียนและระดับสโมสรควรมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องทุกระดับ มีเป้าหมายในการผลิต และพัฒนาผู้ตัดสินไปสู่ระดับสหพันธ์นานาชาติมากขึ้น และผู้บริหารหรือผู้จัดการทีมควรมีการอบรม และพัฒนาให้มีความสามารถในการบริหารอย่างมืออาชีพ

3. ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ควรมีการจัดสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการเล่นกีฬาให้มีจำนวนมากเพียงพอกับความต้องการ รวมทั้งเปิดกว้างและอำนวยความสะดวกในการเล่นกีฬาและการแข่งขันกีฬาให้มากที่สุด

4. ด้านการจัดการแข่งขัน ซึ่งในการจัดการแข่งขันกีฬาเปรียบเสมือนสถานที่ประลองทักษะทางกีฬา จึงจำเป็นต้องมีระบบการแข่งขันกีฬาที่จัดให้มีการแข่งขันกีฬาทุกระดับอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่ระดับโรงเรียน สโมสร จังหวัด ภาค ชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ซึ่งต้องจัดให้ต่อเนื่อง เชื่อมโยงเป็นเครือข่าย ตั้งแต่ระดับรากหญ้า รวมทั้งจัดให้มีปฏิทินกีฬาประจำปี

5. ด้านการมีส่วนร่วมและปลูกกระแสค่านิยมทางการกีฬา จะต้องมีการรณรงค์สร้างค่านิยมและกระแสการเล่นและรักกีฬาตั้งแต่เด็ก เช่น Fan club ตั้งแต่ระดับโรงเรียน สโมสรจังหวัด โดยเน้นการมีส่วนร่วมและรักในทีม ซึ่งจะต้องปลูกฝังตั้งแต่เด็ก การสร้างค่านิยม และสร้างทัศนคติที่ดี ในการเล่นกีฬา ต้องเริ่มตั้งแต่ครอบครัวและการศึกษาในโรงเรียน หลักสูตรและการสอนทางพลศึกษาที่ดีจึงมีความสำคัญและจำเป็นในการปลูกฝังให้เยาวชนรักการเล่นกีฬา และนิยมการเล่นกีฬา

6. ด้านการนำวิทยาศาสตร์การกีฬามาประยุกต์ใช้ เพื่อพัฒนานักกีฬาให้มีประสิทธิภาพสูงสุดในทุกระดับ โดยการผสมผสานความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาเข้าไปในหลักสูตรการเรียนการสอนทางพลศึกษา เพื่อให้มีความเข้าใจและมองเห็นประโยชน์ของวิทยาศาสตร์การกีฬามาประยุกต์ใช้ ตั้งแต่ระดับการศึกษาพื้นฐาน กีฬาเพื่อมวลชน และกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

7. ด้านองค์กรรับผิดชอบองค์กรที่รับผิดชอบด้านการกีฬาจะต้องให้ความสำคัญ และมีการทำงานที่เชื่อมโยงเป็นระบบ ตั้งแต่ระบบโรงเรียน สโมสร สมาคมกีฬาจังหวัด สมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย รวมทั้งองค์กรส่งเสริมการกีฬา ได้แก่ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา จะต้องมีส่วนร่วมในการวางแผนและพัฒนา และการจัดกิจกรรมส่งเสริมกีฬาเพื่อความเป็นเลิศในทุกระดับ

บกข จันทรสุขวงศ์ (2562, หน้า 51) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบในการจัดการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ประกอบด้วยองค์ประกอบดังนี้ 1) การส่งเสริม สนับสนุนและการจูงใจ 2) ความพร้อมของ

นักกีฬา 3) การบริหารจัดการองค์กร 4) วิทยาศาสตร์การ กีฬา 5) สถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก 6) ผู้ฝึกสอน/ผู้เชี่ยวชาญกีฬา 7) การคัดเลือก นักกีฬา 8) การฝึกซ้อม 9) การจัดประสบการณ์ในการแข่งขัน และ 10) ด้านงบประมาณ

สรุปได้ว่าการบริหารจัดการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศนั้นมียุทธศาสตร์ประกอบสำคัญ ได้แก่ 1) องค์ประกอบปัจจัยพื้นฐาน ประกอบด้วย ด้านนโยบายการพัฒนา กีฬามวยปล้ำเพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศของโรงเรียน ด้านการบริหารจัดการกีฬามวยปล้ำ ด้านบุคลากร ด้านอุปกรณ์ เทคโนโลยี ด้านสถานที่และสภาพแวดล้อม และด้านงบประมาณ 2) องค์ประกอบกระบวนการ ประกอบด้วย ด้านการประเมินสภาพความพร้อม ด้านการออกแบบการฝึกซ้อมและวางแผนการแข่งขัน ด้านการดำเนินการตามแผนดำเนินงาน และด้านการประเมินผลและปรับปรุงผลการดำเนินงาน 3) องค์ประกอบผลผลิต ประกอบด้วย ด้านสถานศึกษา และด้านนักกีฬา และ 4) องค์ประกอบผลกระทบและความยั่งยืน ประกอบด้วย ด้านผลกระทบ ด้านประสิทธิผล ด้านความยั่งยืน และด้านการถ่ายทอดส่งต่อ

กีฬามวยปล้ำ

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับกีฬามวยปล้ำ

มวยปล้ำ (Wrestling) เป็นกีฬาที่เป็นที่นิยมเสมอมาตั้งแต่มีการบันทึกในประวัติศาสตร์ จุดกำเนิดของกีฬามวยปล้ำเกิดขึ้นเมื่อ 15,000 ปีในบริเวณที่ตั้งของประเทศฝรั่งเศส โดยมีหลักฐานเป็นรูปภาพเกี่ยวกับมวยปล้ำในถ้ำแห่งหนึ่ง ชาวบาบิโลนและชาวอียิปต์ได้เผยแพร่การแสดงของนักมวยปล้ำโดยการปล้ำและการเข้าล็อกซึ่งเป็นที่รู้จักกันในปัจจุบัน ในยุคกรีกโบราณมวยปล้ำมีหลักฐานอย่างเด่นชัดผ่านทางตำนานและเรื่องเล่าต่าง ๆ เช่น การแข่งขันมวยปล้ำ และแง่มุมต่าง ๆ ในรูปแบบที่โหดร้าย มีประวัติยาวนาน เพราะก่อนที่มนุษย์จะรู้จักการใช้อาวุธ เช่น หอก ขวาน หรือ ธนู เพื่อเอาไว้สู้กับสัตว์ร้ายนั้นมนุษย์จะต้องฝึกหัดมวยปล้ำไว้เพื่อป้องกันตัวจากสัตว์ร้ายหรือพวกมนุษย์ด้วยกันเอง ฝึกกันเพื่อความอยู่รอดในการดำรงชีวิต ทั้งชีวิตของตัวเองและชีวิตของสมาชิกในครอบครัว เมื่อมนุษย์เรียนรู้การใช้ประโยชน์จากไฟ การเพาะปลูก การเลี้ยงสัตว์ และการทำเครื่องมือจากโลหะ บทบาทของมวยปล้ำก็เปลี่ยนไป มวยปล้ำกลายเป็นสิ่งที่ให้ความบันเทิง ผู้ชายจะมาเล่นมวยปล้ำเพื่อทดสอบความแข็งแรง และเพื่อจะเป็นผู้ที่แข็งแรงที่สุดในกลุ่มเสมอ โดยใช้มวยปล้ำในการคัดเลือกหัวหน้าเผ่าหรือแม่ทัพในการทำสงคราม ผู้ที่ชนะเลิศในการปล้ำ จะได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้แข็งแรงที่สุด และได้รับการโห่ร้องแสดงความยินดีจากคนทั่วไป บางครั้งถึงกับประพันธ์เป็นเพลงร้องสรรเสริญ หรือแต่งเป็นตำนานเล่าต่อ ๆ กันมา หรือสร้างเป็นอนุสาวรีย์ ตั้งแต่มีการบันทึกในประวัติศาสตร์ จุดกำเนิดของกีฬามวยปล้ำเกิดขึ้นเมื่อ 15,000 ปี สิ่งที่กล่าวมาแล้วยืนยันได้จากภาพเขียนและภาพแกะสลักรูปมวยปล้ำในท่าต่าง ๆ มากมายที่ผนังของวิหาร และสุสานเบนิ ฮัสซาน (Beni Hassan) จำนวน 200 รูป ในประเทศอียิปต์ภาพเขียนที่ผนังถ้ำก็มีภาพของการปล้ำทางแถบกลุ่ม

แม่น้ำ 2 สาย ก็มีผู้พบรูปมวยปล้ำในวิหารคยาฟาเจ (Kyafaje) ใกล้ ๆ กับเมืองแบกแดด ประเทศอิรัก รูปมวยปล้ำที่พบนี้เป็นฝีมือของชาวสุเมเรียน ซึ่งเป็นชนชาติที่หายสาบสูญไปนานแล้ว ในยุคกรีกโบราณชาวกรีกสนับสนุนการแข่งขันกีฬามาก การฝึกฝนของเขามุ่งมั่นส่งเสริมให้ร่างกายแข็งแรง สมส่วน ซึ่งถือว่าร่างกายที่ได้สัดส่วนคือความสวยงาม ชาวกรีกเห็นว่ามวยปล้ำเป็นกีฬาที่ธรรมชาติสร้างขึ้น เป็นวิธีเสริมสร้างกล้ามเนื้อและปรับปรุงสุขภาพให้ดีเลิศ มวยปล้ำมีหลักฐานอย่างเด่นชัดผ่านทางตำนานและเรื่องเล่าต่าง ๆ เช่น การแข่งขันมวยปล้ำ และแ่งมุ่มต่าง ๆ ในรูปแบบ ที่โหดร้าย มวยปล้ำทางเอเชียก็เป็นที่ยอมรับหลายตั้งแต่สมัยโบราณเช่นกันโดยเฉพาะในเอเชียกลาง และเอเชียไกล ตามหลักฐานแสดงว่าภูมิภาคแถบนี้มีการเล่นมาอย่างน้อย 5,000 ปี ที่มองโกเลีย และจีน มวยปล้ำเป็นการแสดงทางพิธีศาสนาตามที่พงศาวดารได้บันทึกเป็นหลักฐานว่า การแข่งขันมวยปล้ำในญี่ปุ่นมีก่อนคริสต์ศาสนา ซึ่งมีเรื่องที่เป็นตำนานเล่ากันต่อมา นานมาแล้วพระอาทิตย์ไม่ยอมส่องแสงมายังโลก โดยซ่อนตัวอยู่ในถ้ำลึกที่เต็มไปด้วยความชื้นและบริเวณภูเขาไฟฟูจิยามา เมื่อมนุษย์ สัตว์ และพืชทั้งหลายขาดแสงอาทิตย์ไม่สามารถที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้ ดังนั้นประชาชนต่างก็เอาของกำนัลที่มีค่า และเครื่องสังเวยต่าง ๆ มากมายมาบวงสรวง บางพวกก็สวดมนต์อ่อนน้อนเพื่อให้พระอาทิตย์เกิดความสงสารจะได้เปลี่ยนความตั้งใจเดิม แต่ทุกสิ่งที่ทำไปก็ไร้ประโยชน์ ความมืดยังปกคลุมโลกอยู่ทั่วไป ในที่สุดก็มีผู้แนะนำให้จัดมวยปล้ำระหว่างผู้ที่แข็งแรงที่สุดของเกาะเพื่อบวงสรวง เพราะทราบว่พระอาทิตย์สนใจและชอบดูมวยปล้ำ ฉะนั้นซูโมจึงได้ถูกจัดขึ้นทำให้พระอาทิตย์ไม่สามารถจะทนความยั่ววนในสิ่งที่ตนชอบได้ จึงออกมาจากถ้ำทำให้มนุษย์ สัตว์ และพืช ได้รับแสงสว่างอีกครั้งหนึ่ง กีฬามวยปล้ำเริ่มได้รับความสนใจในสมัยกลางอีกครั้งหนึ่ง หลังจากชบเขาในยุคมืดและได้รับความนิยมมากในศตวรรษที่ 18 มีบันทึกเรื่องราวที่กล่าวถึงมวยปล้ำมากมาย รวมทั้งเรื่องเล่าเกี่ยวกับการต่อสู้มวยปล้ำระหว่างพระเจ้าเฮนรี่ที่ 8 ของอังกฤษ กับพระเจ้าฟรานซิสที่ 1 ของฝรั่งเศส ที่สนามโคลซ์ ออฟโกลด์ ซึ่งกีฬามวยปล้ำได้รับความสนใจในส่วนต่าง ๆ ของโลก โดยเฉพาะทางตะวันตกของยุโรป สหรัฐอเมริกา และดินแดนที่ชาวยุโรปเข้าไปตั้งหลักแหล่ง มีการจัดชิงแชมป์ตามภาคพื้นต่าง ๆ ของโลก มวยปล้ำจึงเป็นกีฬาที่ทำให้เกิดกีฬาการต่อสู้หลาย ๆ ประเภทในเวลาต่อมา (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2561)

มวยปล้ำในประเทศไทย

มวยปล้ำในประเทศไทยไม่มีแบบแผนโดยเฉพาะ แต่สอดแทรกอยู่ในศิลปะมวยไทย กระบี่กระบอง เช่น การปล้ำตีเข่า การปล้ำที่เป็นแบบแผน เรื่องการปล้ำเชื่อว่าแขกอินเดียเป็นผู้นำเข้ามาเล่นเป็นครั้งแรก เป็นแบบเกรกอ-โรมัน ในปี พ.ศ.2471 นายเจือ จักษุรักษ์ ได้เปิดสถานบริหารกายขึ้น มวยปล้ำเป็นกิจกรรมหนึ่งของสถานบริหารกายนี้ แต่ลักษณะการปล้ำเป็นแบบมวยปล้ำอาชีพที่แพร่หลายทางโทรทัศน์เช่นปัจจุบัน จึงทำให้ไม่เป็นที่นิยม เนื่องจากเห็นว่าเป็นอันตราย มวยปล้ำแบบฟรีสไตล์สืบความได้ว่า เข้ามาในประเทศไทยโดยอาสาสมัครชาวอเมริกันเข้ามาช่วยวางรากฐานด้านพลศึกษา และได้ทำการสอนในโรงเรียนฝึกหัดครูพลานามัย วิชามวยปล้ำถูกบรรจุในหลักสูตร

ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (พลศึกษา) จนปัจจุบัน สมาคมมวยปล้ำสมัครเล่นแห่งประเทศไทยตั้งขึ้น เนื่องจากไทยเป็นเจ้าภาพเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 5 (พ.ศ. 2508) ต้องจัดมวยปล้ำสมัครเล่น โดยมีนายกสมาคมมวยปล้ำญี่ปุ่นช่วยเหลือ แนะนำ และส่งโค้ชมาช่วยฝึกสอนมวยปล้ำชาวไทย มีนายเจือ จักชูรัักษ์ เป็นนายกสมาคมฯ นายธนิต คงมนต์ เป็นเลขาธิการ นายกสมาคมฯ คนต่อมา คือ พล.อ.เต็ม หอมเศรษฐี เลขาธิการ คือ นายประทีป พานิชชาติ ปี พ.ศ. 2536 มวยปล้ำเริ่มฟื้นฟูเมื่อ พล.อ.อ.ประวิช พจน์ประพันธ์ เป็นนายกสมาคม น.อ.อำนาจ ทาเวียง เป็นเลขาธิการ นายประทีป พานิชชาติ เป็นฝ่ายเทคนิค หลังจากได้มาอยู่ในการบริหารงานของกองทัพอากาศก็ได้พัฒนาขึ้นตามลำดับ ทั้งด้านตัวนักกีฬา โค้ช และผู้ตัดสิน ต่อมาได้เปลี่ยนนายกสมาคมฯ จาก พล.อ.อ.ประวิช พจน์ประพันธ์ เป็น พล.อ.อ. ประพัฒน์ วินะคุปต์ ต่อมาเป็น พล.อ.อ.อนุพันธ์ สนิทวงศ์ ณ อยุธยา และท่านปัจจุบัน คือ นายรังสรรค์ สุณันทบุตร ได้มีการพัฒนาและส่งนักกีฬาเข้าแข่งขันต่างประเทศ และจัดการแข่งขันภายในประเทศมากขึ้น (สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย, 2560, หน้า 6)

ในปี พ.ศ. 2551-2555 นายรังสรรค์ สุณันทบุตร เป็นนายกสมาคมฯ ได้มีนโยบายในการพัฒนานักกีฬามวยปล้ำและส่งเสริมกิจกรรมให้กับสมาชิกสโมสร โดยขยายฐาน โดยมีการจัดการแข่งขันกีฬามวยปล้ำชิงชนะเลิศในภูมิภาค และจัดการแข่งขันมวยปล้ำชายหาดในระดับโรงเรียน เพื่อขยายฐานนักกีฬาให้ครอบคลุมทั่วประเทศ ส่งเสริมและเผยแพร่ให้เป็นที่ยอมรับของประชาชนในศูนย์ฝึกกีฬาประจำภาค 5 ภาค ต่อมานายกสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทยได้พัฒนาระบบการบริหารให้ได้มาตรฐานสากลในระบบแบบแผนที่ชัดเจน และได้รับความไว้วางใจจากการกีฬาแห่งประเทศไทย โดยคัดเลือกให้เป็น 1 ใน 8 สมาคมกีฬา นำร่องในการเสนอแผนยุทธศาสตร์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศและเป็นหนึ่งสมาคมกีฬาเดียวในการจัดทำแผนภารกิจหลักหลายอย่างดำเนินไปด้วยดี และการกีฬาแห่งประเทศไทยได้ให้สมาคมมวยปล้ำฯ จัดแผนยุทธศาสตร์กีฬามวยปล้ำเพื่อความเป็นเลิศ พ.ศ.2554 - 2555 บันทึกความร่วมมือระหว่างการกีฬาแห่งประเทศไทย 16 มิถุนายน พ.ศ. 2553 และจากผลงานของนักกีฬาที่พัฒนาอย่างต่อเนื่องและศักยภาพในการจัดการแข่งขันของสมาคมฯ ในการประชุมสหพันธ์มวยปล้ำนานาชาติ วันที่ 4-5 กันยายน พ.ศ. 2553 ที่กรุงมอสโก ประเทศรัสเซีย (สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย, 2559, หน้า 6)

คณะกรรมการบริหารของสหพันธ์มวยปล้ำนานาชาติจึงได้มีอนุมัติให้ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน Asian Cadet Wrestling Championship 2011 ณ กรุงเทพมหานคร และการแข่งขัน World Junior Wrestling Championship 2012 และ Beach Junior and Senior Championship 2012 พัทยา จังหวัดชลบุรี ซึ่งนับได้ว่า เป็นครั้งแรกของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ได้เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันระดับโลก โดยจะมีประเทศเข้าร่วมการแข่งขันประมาณ 70 ประเทศ นักกีฬาและเจ้าหน้าที่ประมาณ 1,000 คน อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จที่สมาคมฯ ได้รับเกิดจากความร่วมมือของทุกฝ่าย เช่น สโมสร นักกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย โอลิมปิกแห่งประเทศไทย

สถาบันการศึกษา และโรงเรียนกีฬาทั่วประเทศ การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย และองค์กรภาครัฐ เอกชนอื่นๆ ฯลฯ (สมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย, 2559, หน้า 7)

ประเภทกีฬามวยปล้ำ

การแข่งขันกีฬามวยปล้ำ มี 2 ประเภท การแข่งขันหลัก ได้แก่ ประเภทเกรกโก-โรมัน และ ฟรีสไตล์ มีข้อแตกต่าง ดังต่อไปนี้ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2561)

1. ประเภทเกรกโก-โรมัน จะไม่อนุญาตให้จับคู่ต่อสู้ต่ำกว่าแนวเข็มขัด หรือใช้ขา เพื่อการเข้าทำในทุกๆ ท่าอย่างเด็ดขาด
2. ประเภทฟรีสไตล์ จะสามารถจับขาและใช้ขาเพื่อการเข้าทำได้ทุกอย่าง สำหรับมวยปล้ำหญิงจะใช้กติกาตามประเภทฟรีสไตล์ แต่ห้ามใช้การล็อกแบบ Double nelson

สำหรับ Beach wrestling, ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (Grappling, Pankration athlima, Belt wrestling และ Traditional wrestling) จะมีกติกาเฉพาะสำหรับแต่ละประเภทกีฬา

กติกากีฬามวยปล้ำ

วัตถุประสงค์ (Object)

เพื่อดำเนินการให้บรรลุผลตามระเบียบของสหพันธ์กีฬามวยปล้ำโลก (United World Wrestling : UWW) ว่าด้วย ระเบียบทางด้านการเงินระเบียบวินัยของนักกีฬาระเบียบทั่ว ๆ ไป ในการจัดการแข่งขันระดับนานาชาติ และข้อกำหนดพิเศษอื่นๆ กติกามวยปล้ำสากล จึงได้กำหนด วัตถุประสงค์ไว้ดังนี้

1. ให้คำจำกัดความและระบุเงื่อนไขในการปฏิบัติและเทคนิคตามประเภทของการแข่งขัน
2. กำหนดระบบการแข่งขัน วิธีดำเนินการหาผู้ชนะ ผู้แพ้ การจัดอันดับการลงโทษ การคัดผู้แข่งขันออก ฯลฯ

3. กำหนดคะแนนของการกระทำและการจับยึด (Holds)
4. กำหนดเงื่อนไขและข้อห้าม
5. กำหนดหน้าที่การปฏิบัติงานของคณะกรรมการผู้ตัดสิน

เบาะแข่งขัน (The mat)

จะต้องใช้เบาะที่ได้รับการรับรองจากสหพันธ์ (UWW) ที่มีเส้นผ่าศูนย์กลาง 9 เมตร มีขอบวงกลม กว้างเท่ากันโดยรอบ 1.50 เมตร สำหรับการแข่งขันชิงแชมป์ การแข่งขันระดับนานาชาติอื่นๆ และแข่งขันถ้วยต่างๆ เบาะที่ใช้แข่งขันนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องใช้เบาะใหม่ แต่เบาะจะต้องมีสภาพที่สมบูรณ์และได้รับการรับรองจากสหพันธ์ (UWW) สำหรับการแข่งขันใน Olympic games และ World championships เบาะ ในการใช้อุปกรณ์ร่างกาย และฝึกซ้อมจะต้องเป็นเบาะใหม่และได้รับการรับรองจากสหพันธ์ (UWW) และมีคุณภาพเท่าเทียมกับเบาะที่ใช้ในการแข่งขัน จะต้องมียกกลางกึ่งกลางเบาะเส้นผ่าศูนย์กลาง 1 เมตร ล้อมด้วยแถบกว้างโดยรอบ 10 ซม. พื้นที่การปล้ำภายใน

วงกลมสี่เหลี่ยม (เส้นผ่าศูนย์กลาง 7 เมตร) แถบสี่เหลี่ยม กว้าง 1 เมตร พื้นที่ เขตป้องกันกว้าง 1.50 เมตร ในการแข่งขันโอลิมปิก (Olympic games) การแข่งขันชิงแชมป์โลก (World championship) และการแข่งขันชิงแชมป์ทวีป (Continental championship) จะต้องวางเบาะบนพื้นที่ยกสูง ระหว่าง 0.80-1.10 เมตร หรือถ้าวางเบาะอยู่บนแท่นและมีพื้นที่เขตป้องกัน (พื้นที่เหล็กรอบเบาะ) กว้าง 2 เมตร สีของพื้นที่บริเวณป้องกันนี้จะต่างจากสีของเบาะพื้นไม้ที่อยู่ใกล้เบาะ จะต้องปิดคลุมด้วยวัสดุอ่อนนุ่มและยึดให้ติดแน่น เพื่อป้องกันการติดเชื้อมีจะต้องทำความสะอาดเบาะและทำการฆ่าเชื้อโรคก่อนที่จะทำการแข่งขันทุกครั้ง ในกรณีที่ใช้เบาะซึ่งรวมเป็นชิ้นเดียวกัน มีพื้นผิวเรียบ ต้องทำความสะอาดและฆ่าเชื้อโรคเช่นเดียวกัน มุมเบาะจะต้องทำเครื่องหมายเพื่อแสดงสีของนักกีฬามวยปล้ำสีแดง ด้านซ้าย และ สีน้ำเงินด้านขวาในการปูเบาะควรจะต้องมีอาณาบริเวณให้ห่างจากสิ่งกีดขวางโดยรอบ เพื่อให้การแข่งขัน ดำเนินไปได้อย่างเรียบร้อย สัญลักษณ์ของสหพันธ์ (UWW) อยู่ตรงกลางของขอบเบาะเห็นเด่นชัดและมี Logo ของ บริษัทผู้ผลิตเท่านั้น

การแต่งกายของนักกีฬาที่เข้าแข่งขัน (The uniform)

นักกีฬาทุกคนจะต้องโดนหมดให้สั้น หรือถ้ามีเคราก็ต้องเป็นเคราที่ไว้มานานหลายเดือนแล้ว

ชุดแข่งขัน นักกีฬาต้องแสดงตนที่ขอบเบาะ ในชุดแข่งขันที่ได้รับการรับรองจากสหพันธ์ (UWW) ที่เป็นชุดขึ้นเดียวกันตามสีที่ได้รับการกำหนด (มีแถบแดงหรือน้ำเงิน นักกีฬาจะต้องสวมชุดที่ (1) มีสัญลักษณ์ประเทศของตนที่หน้าอกทางซ้าย ซ้ายย่อของประเทศและ ชื่อนักกีฬาอยู่ด้านหลัง ชุด (ขนาดสูงไม่เกิน 5 ซม.) ประเภทตัวอักษรต้องเป็น "Arial narrow" สำหรับชื่อสกุลและ "Arial" ต้องเป็นตัวพิมพ์ใหญ่ แต่ถ้าตัวอักษรมากกว่า 8 ตัว ให้ใช้พิมพ์ใหญ่อยู่หน้าและตามด้วยตัวพิมพ์เล็ก (2) แถบเครื่องหมายสีแดงและน้ำเงิน ขนาดไม่เกิน 7 ซม. (ในหนึ่งชุดจะมีอยู่ ทั้งหมด 3 ตำแหน่ง ได้แก่ 2 ตำแหน่งอยู่ขอบล่างสุดของขาทั้ง 2 ข้าง และอีก 1 ตำแหน่งอยู่ด้านหลังเริ่มจากขอบแขน ด้านล่าง) (3) ตำแหน่งโลโก้ของผู้สนับสนุน (Sponsor) จะต้องได้รับอนุญาตจากสหพันธ์ (UWW) ทั้งหมด (ยกเว้นกีฬาโอลิมปิก) และจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์

รองเท้า นักกีฬาต้องสวมรองเท้ามวยปล้ำหุ้มข้อ ห้ามใช้รองเท้ามีส้น มีปุ่ม มีเข็มขัด หรือ มีส่วนผสมของโลหะ รองเท้าที่ใช้อาจเป็นแบบที่ไม่มีเชือกรัด หากมีเชือกมัดต้องคาดปิดทับด้วยเทป หรือ แบบที่ซ่อนเชือกเพื่อหลีกเลี่ยงมิให้เชือกหลุด ในระหว่างการแข่งขัน นักกีฬาแต่ละคน จะต้องเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดหาเทปสำหรับพันทับกับรองเท้าของตน และได้รับการตรวจ ก่อนขึ้นเบาะ

รุ่นอายุ

1. ระดับนักเรียน (Schoolboys) อายุ 14-15 ปี
2. ระดับนักเรียนมัธยม (Cadets) อายุ 16-17 ปี
3. ระดับเยาวชน (Juniors) อายุ 18-20 ปี
4. รุ่น U 23 อายุ 19-23 ปี

5. รุ่นทั่วไป (Seniors) อายุ 20 ปีขึ้นไป

6. รุ่นผู้สูงอายุ (Veterans) อายุ 35 ปีขึ้นไป

อนุญาตให้นักกีฬาในรุ่น Juniors เข้าร่วมแข่งขันในรุ่น Seniors ได้อย่างไรก็ตาม นักกีฬาที่มีอายุอย่าง 18 ปีในปีที่เข้าร่วมแข่งขันดังกล่าว จะต้องแสดงใบรับรองแพทย์และใบอนุญาตจากผู้ปกครอง ไม่อนุญาตให้นักกีฬาที่มีอายุอย่าง 17 ปีเข้าร่วมแข่งขันในรายการ Seniors

ระบบการแข่งขัน (Competition system)

ใช้ระบบการแข่งขันแบบแพ้คัดออก (Direct elimination) เมื่อจำนวนนักกีฬาลงตัว เช่น 4, 8, 16, 32 และ 64 ฯลฯ สำหรับกรณีที่มิมีจำนวนนักกีฬาในรุ่นไม่ลงตัวให้ใช้การแข่งขัน แบบ Qualification

การประกบคู่จะกระทำโดยการสุ่มจับหมายเลข นักกีฬาทั้งหมดที่ทำการแข่งขันแพ้ นักกีฬาที่เข้าชิงชนะเลิศทั้งสองคนจะต้องมาทำการแข่งขันรอบ Repechage (ให้โอกาส ผู้แพ้ได้กลับมาชิงเหรียญทองแดง) ซึ่งจะมีอยู่ด้วยกัน สองกลุ่ม คือ กลุ่มผู้แพ้มาจากผู้เข้าชิงชนะเลิศคนหนึ่งและกลุ่มผู้แพ้มาจากผู้เข้าชิงชนะเลิศคนที่สองการแข่งขันรอบ Repechage จะเริ่มด้วยนักกีฬาที่แพ้จากรอบแรก รวมทั้งการแข่งขันเพื่อหาจำนวนให้ลงตัวด้วยการแข่งกับ ผู้เข้าชิงชนะเลิศทั้งสองคนที่ทำการแข่งด้วยการแพ้คัดออกเพื่อหาผู้เข้าแข่งรอบรองชนะเลิศ ผู้ชนะการแข่งขันรอบ Repechage แต่ละคนของทั้งสองกลุ่มนี้จะได้รับเหรียญทองแดง

ทำการแข่งขันแต่ละรุ่นน้ำหนักจะใช้เวลา 2 วัน โดยทำการจับฉลากล่วงหน้าหนึ่งวัน ก่อนวันทำการแข่งขัน การตรวจร่างกายโดยแพทย์และการชั่งน้ำหนัก จะกระทำในช่วงเช้า ของการแข่งขัน ในวันแรกสำหรับการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศและรอบ Repechageจะทำการ ชั่งน้ำหนักในช่วงเช้าของวันที่ 2 และอนุญาตให้นักกีฬาน้ำหนักเกินได้ไม่เกิน 2 กิโลกรัม (เฉพาะวันที่ 2 เท่านั้น)

กรณีที่นักกีฬาในรุ่นนั้นๆ ไม่เกิน 15 คน สามารถจัดการแข่งขันในวันเดียวได้กรณีนี้ ให้กระทำการตรวจร่างกาย ชั่งน้ำหนัก และจับฉลากในช่วงเช้าของการแข่งขัน

คณะกรรมการผู้ตัดสิน (Refereeing body)

ในการแข่งขันทุกๆ ครั้ง คณะกรรมการผู้ตัดสินประกอบด้วย

1. ประธานเบาะการแข่งขัน (Mat chairman) 1 คน
2. กรรมการผู้ตัดสิน (Referee) 1 คน
3. กรรมการให้คะแนน (Judge) 1 คน

คณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งทั้ง 3 คน จะต้องมีความสมบัติตามระเบียบของการเป็นกรรมการผู้ตัดสินนานาชาติ ห้ามเปลี่ยนตัวคณะกรรมการในระหว่างการแข่งขันโดยเด็ดขาด ยกเว้นกรณีที่มีการเจ็บป่วยอย่างรุนแรงโดยวินิจฉัยของแพทย์ ในทุกกรณี ห้ามมิให้คณะกรรมการเป็นชาติเดียวกัน 2 คน นอกจากนี้ยังห้ามคณะกรรมการผู้ตัดสินที่ได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการทำหน้าที่

ในขณะที่นักกีฬาชาติเดียวกันลงทำการแข่งขัน คณะกรรมการผู้ตัดสินจะต้องมีมติเป็นเอกฉันท์ หรือมีเสียงข้างมาก 2 ใน 3 ยกเว้น การ Fall ที่ทางประธานเบาะ ผู้ตัดสินได้ให้การรับรอง ไม่ดูหลักฐานจากเครื่องบันทึกภาพใน การพิจารณาตัดสิน

การแข่งขัน (The bout)

ระยะเวลาการแข่งขัน (Duration of the bout)

รุ่นนักเรียน (Schoolboys) และรุ่นนักเรียนมัธยม (Cadets) ทำการแข่งขัน 2 ยกๆ ละ 2 นาที พักระหว่างยก 30 วินาที

รุ่นเยาวชน (Juniors) และรุ่นทั่วไป (Seniors) ทำการแข่งขัน 2 ยกๆ ละ 3 นาที พักระหว่างยก 30 วินาที

เวลาในการแข่งขันบน Score board (จะเริ่มจาก 6-0 นาที ใน Juniors และ Seniors) (เริ่มจาก 4-0 นาที ใน Schoolboys และ Cadets)

การ Fall ถือว่าสิ้นสุดการแข่งขันโดยอัตโนมัติ การแข่งขันประเภท Freestyle ยกละ 3 นาที ถ้าหลังจาก 2 นาทีในยกแรก ไม่มีนักกีฬาคนใดสามารถทำคะแนนได้ ผู้ตัดสินต้องตัดสินใจให้ Passivity กับนักกีฬา

ประเภทของการชนะ (Types of victories)

นักกีฬาจะได้ชัยชนะในกรณีต่อไปนี้

1. ด้วยการพอลล์ (Fall)
2. คู่ต่อสู้บาดเจ็บ ถอนตัว ไม่มาแข่งขัน ถูกปรับเป็นแพ้ เสีย “0” 3 ครั้งในคู่หนึ่งๆ
3. โดยคะแนนต่างกัน 8 คะแนน (Technical superiority) ในประเภท Greco-Roman และ 10 คะแนนในประเภท Freestyle
4. ชนะคะแนน ตั้งแต่ 1 คะแนนขึ้นไป เมื่อการแข่งขันครบ 2 ยก ในกรณีที่นักกีฬามีคะแนนเท่ากัน การหาผู้ชนะให้พิจารณาตามลำดับดังนี้ (1) ได้คะแนนใหญ่ในท่าจับยึด (2) จำนวน “0” (3) คะแนนเทคนิคสุดท้าย (หลังสุด)

ข้อห้ามโดยทั่วไป (General prohibitions)

ห้ามนักกีฬากระทำได้ต่อไปนี้

1. กระทบผผม ดึงหู จับอวัยวะเพศ หยิก กัด หักนิ้วมือ หรือนิ้วเท้า ฯลฯ และการแสดงอาการที่ไม่สุภาพโดยทั่ว ๆ ไป แสดงท่าทาง ยกคิ้ว หลับตา หรือการตั้งใจจับให้คู่ต่อสู้ บิดเบี้ยว หรือกระทำการใดๆ ที่ทำให้คู่ต่อสู้เจ็บปวดจนต้องถอนตัว
2. การเตะ ใช้ศีรษะชน รัดคอ ผลัก การจับที่อาจทำให้คู่ต่อสู้อาจได้รับอันตรายถึง ชีวิต หรือกระดูกหัก หรือหลุด จงใจเหยียบเท้าคู่ต่อสู้ หรือจงใจจับใบหน่าวระหว่าง คู้และปาก

3. ใช้ศอกหรือเข้ากระแทกที่บริเวณท้องของคู่ต่อสู้ การหมุนการบิดใดๆ ที่ทำให้คู่ต่อสู้ เจ็บหรือการจับการดึงชุดของคู่ต่อสู้
4. ยึดหรือจับเบาะ
5. จับยึดฝ่าเท้าของคู่แข่ง (อนุญาตให้จับได้เฉพาะส่วนหลังเท้าหรือส้นเท้าเท่านั้น)
6. พุดในขณะแข่งขันหรือเล่นแบบสมยอม
7. ตะปบบริเวณหน้า ประสานมือล็อกนิ้ว และป้องกันการรุกเพียงอย่างเดียว

การประท้วง (The protest)

ไม่มีการประท้วงหลังจากที่การแข่งขันสิ้นสุดแล้ว และจะไม่มีการแก้ไขผลการตัดสิน หลังจากที่ได้มีการประกาศจบไปแล้ว หากประธานสหพันธ์ (UWW) หรือผู้รับผิดชอบบันทึกว่า คณะกรรมการใช้อำนาจหน้าที่ แก้ไขผลการแข่งขัน สามารถทำการตรวจสอบได้จาก VDO พร้อมกับความเห็นชอบจาก เจ้าหน้าที่สหพันธ์ (UWW) การลงโทษผู้รับผิดชอบเป็นไปตามระเบียบที่วางไว้สำหรับ คณะกรรมการผู้ตัดสินนานาชาติ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2561)

บริบทโรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ นครศรีธรรมราช

ในพระราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

ประวัติโรงเรียน

โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ นครศรีธรรมราช ในพระราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ตั้งอยู่เลขที่ 134 หมู่ 1 ถนนนครศรีธรรมราช - สงขลา ตำบลสวนหลวง อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดนครศรีธรรมราช บนเนื้อที่ทั้งหมด 91 ไร่ 2 งาน 40 ตารางวา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 12 นครศรีธรรมราชและพัทลุง กระทรวงศึกษาธิการ

กระทรวงศึกษาธิการ ประกาศจัดตั้งโรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ สยามบรมราชกุมารี ในปี 2539 จำนวน 12 โรงเรียน ใน 12 เขตการศึกษา รับนักเรียนแบบสหศึกษา ทั้งประจำและไปกลับ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการน้อมรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของ สมเด็จพระศรีนครินทร์ สยามบรมราชกุมารี ที่ทรงมีต่อการศึกษาชาติและเพื่อสนองนโยบายการขยายโอกาสทางการศึกษา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชจึงได้พระราชทานนามโรงเรียนว่า โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ตามด้วยชื่อจังหวัดที่ตั้ง นอกจากนี้สมเด็จพระญาณสังวร (สมเด็จพระสังฆราช) ยังได้พระราชทานคติพจน์แก่โรงเรียนว่า นิमितตํ สาธุรูปํ ความกตัญญูตถะเวทิตา หมายถึง ความกตัญญูเป็นเครื่องหมายของคนดี โดยมีคำขวัญของโรงเรียนคือ “รักษาศักดิ์ศรี มีคุณธรรม นำวิชาการ สืบสานงานพระราชดำริ” และสำนักนายกรัฐมนตรีได้อนุญาตให้ใช้ตราสัญลักษณ์เป็นตราประจำโรงเรียน

การจัดการศึกษาโรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ นครศรีธรรมราช ในพระราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี มีการจัดการเรียนการสอนแบบสหศึกษา รับนักเรียนทั้งประจำและไปกลับ โดยมีเขตพื้นที่ให้บริการทางการศึกษาของโรงเรียน คือ ตำบลสวนหลวง ตำบลเชียรเขา ตำบลดอนตรอ (หมู่ที่ 2, 3, 4, 5) และครอบคลุมพื้นที่ 5 จังหวัด คือ จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดสงขลา จังหวัดพัทลุง จังหวัดสุราษฎร์ธานี และจังหวัดชุมพร ซึ่งโรงเรียนทำการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-6

ความเป็นมาของการจัดตั้ง

โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ นครศรีธรรมราช ในพระราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ถือกำเนิดขึ้นหลังการเสด็จสวรรคตของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี กรมสามัญศึกษาได้เสนอโครงการจัดตั้งโรงเรียนมัธยมศึกษาขึ้นเพื่อเป็นการเฉลิมพระเกียรติพระองค์ท่าน กระทรวงศึกษาธิการเห็นชอบให้จัดตั้งขึ้น เขตการศึกษาละ 1 แห่ง โดยประกาศจัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2539 เป็นชุดแรก ชื่อว่า “โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี” และต่อมาได้รับพระมหากรุณาธิคุณอันสูงยิ่งจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานชื่อโรงเรียนที่จัดตั้งขึ้น เพื่อเฉลิมพระเกียรติเสียใหม่ว่า “โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์” ตามด้วยชื่อจังหวัดที่โรงเรียนตั้งอยู่ สำหรับเขตการศึกษา 3 กรมสามัญศึกษา ได้คัดเลือกจังหวัดนครศรีธรรมราชให้เป็นที่ตั้ง

การจัดตั้งโรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ นครศรีธรรมราช ในพระราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นอนุสรณ์ให้ประชาชนชาวไทยรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณ และขยายโอกาสทางการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย โดยมีเป้าหมาย คือ จัดตั้งโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ ประเภทประจำ และ ไป-กลับ มีแผนชั้นเรียนเต็มรูปแบบ 48 ห้องเรียน ในด้านคุณภาพจะจัดให้เป็นโรงเรียนที่มีลักษณะสมบูรณ์ มีความพร้อมทั้งในด้านอาคารเรียน อาคารประกอบ ตลอดจนวัสดุอุปกรณ์ ครุภัณฑ์และเครื่องมือต่าง ๆ เพื่อให้ได้เป็นโรงเรียนที่สามารถจัดการเรียนการสอนให้นักเรียน มีความรู้ทางวิชาการเป็นอย่างดี มีคุณภาพ โดยใช้งบประมาณในการก่อสร้างโรงเรียน 176.289 ล้านบาท

ทิศทางการพัฒนาคุณภาพการศึกษา

ปรัชญาของโรงเรียน

รักศักดิ์ศรี มีคุณธรรม นำวิชาการ สืบสานงานพระราชดำริ

วิสัยทัศน์

ภายในปี 2563 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ นครศรีธรรมราช เป็นโรงเรียนนำอยู่ มีคุณภาพมาตรฐานสากล บนพื้นฐานความพอเพียง

พันธกิจ

1. ปลูกฝังนักเรียนให้มีอัตลักษณ์และคุณลักษณะที่พึงประสงค์
2. เร่งรัด พัฒนาครูให้มีสมรรถนะความเป็นครูมืออาชีพ
3. ปฏิรูปการเรียนการสอน ให้ได้ระดับมาตรฐานสากล
4. ยกระดับสถานศึกษาให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้สู่ชุมชน ตามแนวทางพระราชดำริ
5. พัฒนาสถานศึกษาให้มีการจัดการอย่างมีคุณภาพระดับมาตรฐานสากล

เป้าประสงค์รวม

1. ผลคะแนนทดสอบระดับชาติ (O-NET) ติด 1 ใน 10 ของจังหวัดนครศรีธรรมราช
2. สถานศึกษารางวัลพระราชทาน
3. โรงเรียนมาตรฐานสากล

ประเด็นกลยุทธ์

ประเด็นกลยุทธ์ที่ 1 พัฒนานักเรียนให้เป็นคนดี คนเก่ง มีความสุขบนพื้นฐานความพอเพียง เคียงคู่เทคโนโลยี ความเป็นไทย (ผู้เรียนมีคุณภาพ)

ประเด็นกลยุทธ์ที่ 2 พัฒนาครูให้เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ มีสมรรถนะด้านเทคโนโลยี มีความก้าวหน้าในวิชาชีพ (ครูมืออาชีพ)

ประเด็นกลยุทธ์ที่ 3 ปฏิรูปการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 (นวัตกรรมการเรียนรู้)

ประเด็นกลยุทธ์ที่ 4 ยกระดับสถานศึกษาให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ ตามแนวทางหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (แหล่งเรียนรู้ชุมชน)

ประเด็นกลยุทธ์ที่ 5 พัฒนาระบบบริหารจัดการให้มีคุณภาพระดับมาตรฐานสากล โดยมีส่วนร่วมของชุมชน (โรงเรียนน่าอยู่)

ข้อมูลบุคลากรของสถานศึกษา

จำนวนบุคลากร (10 มิถุนายน 2562)

ประเภทบุคลากร	จำนวนบุคลากร		
	ชาย	หญิง	รวม
ข้าราชการ			
ผู้อำนวยการ	1	-	1
รองผู้อำนวยการ	-	2	2
ข้าราชการครู	17	47	64

ประเภทบุคลากร	จำนวนบุคลากร		
	ชาย	หญิง	รวม
อัตราจ้าง			
ครูอัตราจ้าง	2	7	9
ครูประจำหอพัก	1	3	4
เจ้าหน้าที่ธุรการ	-	1	1
ลูกจ้างประจำ	-	-	-
ลูกจ้างชั่วคราว	7	7	14
รวม	28	67	95

ข้อมูลนักเรียน

จำนวนนักเรียน (10 มิถุนายน 2562) จำนวน 1,085 คน

ระดับชั้น	จำนวนห้อง	จำนวนนักเรียน		
		ประจำ	ไปกลับ	รวม
มัธยมศึกษาปีที่ 1	6	49	193	242
มัธยมศึกษาปีที่ 2	6	42	191	233
มัธยมศึกษาปีที่ 3	6	28	203	231
มัธยมศึกษาปีที่ 4	3	20	100	120
มัธยมศึกษาปีที่ 5	3	19	108	127
มัธยมศึกษาปีที่ 6	4	14	118	132
รวม	28	172	913	1,085

(โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ นครศรีธรรมราช ในพระราชูปถัมภ์
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, 2562)

การบริหารจัดการกีฬามวยปล้ำของโรงเรียน

โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ นครศรีธรรมราช ในพระราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เห็นว่ากีฬามวยปล้ำ เป็นกีฬาที่นักเรียนมีความสนใจเป็นอย่างยิ่ง ปัจจัยเอื้อในการพัฒนาความเป็นเลิศทางด้านกีฬามวยปล้ำหลายประการ ดังนี้

1. พัฒนาหลักสูตรวิชามวยปล้ำ เป็นหลักสูตรสถานศึกษา

2. นักเรียนมีผลงานในระดับชาติ นานาชาติ เป็นที่ยอมรับของสมาคมมวยปล้ำแห่งประเทศไทย

3. มีปัจจัยเอื้อในการพัฒนาความเป็นเลิศทางด้านกีฬามวยปล้ำหลายประการ ได้แก่

1) โรงเรียนมีการจัดการศึกษาแบบนักเรียนประจำทำให้สามารถฝึกซ้อมนักเรียนได้เต็มที่ เต็มศักยภาพ และเต็มเวลา 2) ผู้อำนวยการสถานศึกษาเป็นกรรมการบริหารสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย มีความเข้าใจธรรมชาติและการพัฒนากีฬาอย่างดี

4. ได้รับการสนับสนุนผู้ฝึกสอนกีฬามวยปล้ำระดับนานาชาติมาฝึกสอนที่โรงเรียน

5. มีการฝึกซ้อมนักเรียนที่มีความสนใจ และความถนัด เพื่อเข้าร่วมแข่งขันกีฬามวยปล้ำ ทั้งระดับจังหวัด ระดับภาค ระดับชาติ และระดับนานาชาติอย่างต่อเนื่อง

6. มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนรักการกีฬา มีระเบียบวินัย และมีสุขภาพดี สร้างความสามัคคีนำมาซึ่งความภาคภูมิใจแก่ผู้เรียน

7. ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนากีฬามวยปล้ำให้นักเรียนมีความสามารถเต็มตามศักยภาพ พัฒนาสู่ความเป็นเลิศและเรียนต่อในมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

การมีส่วนร่วมในกีฬามวยปล้ำของบุคลากรและนักเรียน

1. ผู้อำนวยการสถานศึกษาเป็นกรรมการบริหารสมาคมกีฬามวยปล้ำแห่งประเทศไทย

2. นักเรียน มีส่วนร่วมในกีฬามวยปล้ำ ได้แก่

2.1 นักเรียนลงทะเบียนเรียนวิชามวยปล้ำ จำนวน 350 คน

2.2 นักเรียนเป็นนักกีฬามวยปล้ำ จำนวน 60 คน

3. ครูและบุคลากร มีส่วนร่วมในกีฬามวยปล้ำ จำนวน 25 คน

ปัญหาในการบริหารจัดการกีฬามวยปล้ำของโรงเรียน

1. ผู้ฝึกสอนกีฬามวยปล้ำ ได้รับการพัฒนาศักยภาพองค์ความรู้ใหม่ในเชิงกีฬาและวิทยาศาสตร์การกีฬา ยังมีน้อย

2. การส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันและได้รับรางวัลระดับการแข่งขันระดับชาติและระดับนานาชาติยังไม่เป็นไปตามเป้าหมาย

3. จัดการศึกษาของโรงเรียนเป็นแบบโรงเรียนทั่วไป ไม่เหมือนกับการจัดการศึกษาของโรงเรียนกีฬา ที่เป็นสถานศึกษาสำหรับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะในการส่งเสริมความเป็นเลิศทางด้านการกีฬา จึงทำให้ประสบปัญหาด้านการฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬา กล่าวคือ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านการเรียนน้อยลง ผู้เรียนมีความรู้และทักษะในวิชาทั่วไปน้อยลง นักเรียนที่เป็นนักกีฬาส่วนใหญ่จะใช้เวลาในการฝึกซ้อมกีฬา และเป็นตัวแทนไปแข่งขันต่างๆ ทำให้ไม่มีเวลาในการเรียน

4. โรงเรียนยังขาดสื่อ วัสดุอุปกรณ์ นวัตกรรมและเทคโนโลยีที่ทันสมัย ทางด้านการกีฬา เช่น คอมพิวเตอร์ เครื่องมือวิทยาศาสตร์การกีฬา รวมทั้งแหล่งการเรียนรู้ที่ใช้ในการเรียนการสอน

5. ด้านงบประมาณ โรงเรียนมีงบประมาณในการสนับสนุนด้านกีฬาไม่เพียงพอที่จะไปใช้ในกิจกรรม โครงการ และการส่งนักเรียนเข้าแข่งขันในรายการต่าง ๆ

6. วัสดุอุปกรณ์กีฬามีการเสื่อมสภาพตามอายุการใช้งานเร็วกว่าที่กำหนด จึงทำให้สิ้นเปลืองงบประมาณในการจัดซื้อ ซ่อมแซม อีกทั้งวัสดุอุปกรณ์ทางการศึกษาและกีฬามีราคาแพง ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทำให้ของเดิมไม่ทันสมัย

7. ด้านการบริหารงานบุคคล ขาดครูผู้ฝึกสอนกีฬาที่มีความเชี่ยวชาญ ขาดการพัฒนาตนเองทางกีฬาอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น โรงเรียนจึงควรหาแนวทางการบริหารจัดการที่ทำให้โรงเรียนไปสู่ความเป็นเลิศด้านกีฬามวยปล้ำ โดยนอกจากโรงเรียนจะผลิตนักกีฬาเพื่อรับใช้ชาติแล้ว ศักยภาพของนักเรียนในโรงเรียนยังต้อง สามารถเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

กิตติพงษ์ เอื้อพิพัฒน์กุล และจุฑา ดิงศภักดิ์ (2555) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษา การดำเนินการจัดการแข่งขันฟุตบอลสปรอนเซอร์ไทยพรีเมียร์ลีก 2010 ผลวิจัยพบว่า ทรัพยากรในการจัดการ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านบุคลากร ด้านการเงินและงบประมาณ ด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านการประชาสัมพันธ์ และกระบวนการจัดการกีฬา 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการวางแผน การจัดการ การขึ้นนำและการประเมินผล ของคณะกรรมการจัดการแข่งขัน ระดับความคิดเห็น การดำเนินงาน โดยรวมอยู่ในระดับดี ในส่วนผลการดำเนินงานระดับความคิดเห็นของผู้จัดการทีม ได้แก่ ด้านการวางแผน การจัดการ การขึ้นนำและการประเมินผล โดยรวมอยู่ในระดับพอใช้ และความพึงพอใจของผู้ชม ด้านบุคลากร ด้านกระบวนการให้บริการ และด้านการสร้างและนำเสนอลักษณะทางกายภาพ โดยรวมความพึงพอใจต่อการจัดการแข่งขัน อยู่ในระดับดี

ณัฐชานิตย์ ธนธรรมพานนท์ (2556) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แนวทางการแก้ปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหา และแนวทางการแก้ปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาสภาพและปัญหา เป็นผู้บริหารระดับสูง และระดับปฏิบัติการของสถาบันการพลศึกษา ซึ่งเป็นกลุ่มที่ทำงานเกี่ยวข้องกับศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา โดยตรง จำนวน 55 คน การศึกษาแนวทางการแก้ปัญหามีผู้ทรงคุณวุฒิเข้าร่วมในการสนทนากลุ่มจำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถามสภาพและปัญหา ด้านการวางแผน ด้านการจัดการจัดการ ด้านการนำ และด้านการควบคุม ความเที่ยงตรงของแบบสอบถามอยู่ระหว่าง .67 -1.00 มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .23 - .80 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .87 วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานโดย

ใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป และสรุปความคิดเห็นแนวทางการแก้ปัญหาจากการสนทนากลุ่ม ผลการวิจัย พบว่า สภาพและปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร ด้านการนำและด้านการควบคุมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง แนวทางการแก้ปัญหาศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา ด้านการวางแผนให้สอดคล้องกับระยะเวลาการปฏิบัติงาน จัดทำแผนบริหารการจัดการความเสี่ยง จัดทำระบบสารสนเทศให้ทันสมัย นำหลักวิทยาศาสตร์การกีฬามาประยุกต์ใช้ในการพัฒนานักกีฬา ด้านการจัดองค์กรให้กำหนดคุณสมบัติของผู้ฝึกสอนกีฬา จัดหานักวิทยาศาสตร์การกีฬามาให้คำปรึกษา อีกทั้งให้ทำความร่วมมือกับ บุคลากรขององค์กรต่าง ๆ ด้านการนำให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรมีส่วนร่วมในการวางแผน การดำเนินงาน การเสนอแนะและให้มีการประเมินความพึงพอใจ สร้างความตระหนักแก่นักกีฬาให้ปฏิบัติหน้าที่ที่รับผิดชอบ ด้านการควบคุมให้มีการประเมินผลการดำเนินงานเป็นระยะ และนำผลการประเมินมาปรับปรุง จัดทำขั้นตอน กระบวนการปฏิบัติงานรวมทั้งให้มีการวิเคราะห์ผลการดำเนินงานในปีที่ผ่านมา นำมาปรับปรุงวางแผนการดำเนินงาน

ธีรวุฒิ ปิงยศ (2556) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อสุขภาพ ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน ผลการศึกษาพบว่า ด้านการวางแผน มีการวางแผน ยุทธศาสตร์ เป้าหมาย วัตถุประสงค์ และแผนการดำเนินกิจกรรมกีฬาเพื่อสุขภาพที่เหมาะสม สอดคล้องกับนโยบายและแผนพัฒนาของชาติและของมหาวิทยาลัย ด้านการจัดองค์กร มีการจัดตั้ง คณะกรรมการดำเนินงานกิจกรรมกีฬาเพื่อสุขภาพ คณะกรรมการที่ปรึกษา โครงสร้างการปฏิบัติงาน โดยแสดงให้เห็นถึงลำดับขั้นการบังคับบัญชาและกำหนดความรับผิดชอบ ขอบเขตการทำงานของ คณะกรรมการกีฬาเพื่อสุขภาพในมหาวิทยาลัย จัดตั้งหน่วยงานเป็นศูนย์กลางการบริหารและ ดำเนินการโดยตรงในทุกด้านที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกีฬาในมหาวิทยาลัยและความหลากหลายของ ชมรมกีฬา ด้านการอำนวยการ มีการส่งเสริมสนับสนุนที่เป็นรูปธรรมจากผู้บริหาร รวมถึงการทำงาน ร่วมกับบุคลากรที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดความเข้าใจและผลดีต่อการปฏิบัติงานด้านกิจกรรมกีฬาเพื่อ สุขภาพ ด้านการควบคุม มีการจัดทำรายงานผลการปฏิบัติงานกีฬาเพื่อสุขภาพในมหาวิทยาลัย เป็นปัจจุบันผ่านสื่อ แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบติดตามผลการดำเนินงาน จัดประชุมสรุปและ ประเมินผลร่วมกันของทุกฝ่ายทุกครั้งเมื่อเสร็จสิ้นโครงการ

เบญจนารถ อมรประสิทธิ์ (2557) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารสู่ความเป็นเลิศของ โรงเรียนอนุบาลประจำจังหวัด การดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การศึกษาสภาพ และแนวทางการบริหารสู่ความเป็นเลิศของโรงเรียนอนุบาลประจำจังหวัด ด้วยการวิเคราะห์ สังเคราะห์ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การศึกษาสภาพการบริหารจากโรงเรียนอนุบาลประจำจังหวัดที่มีวิธีปฏิบัติ ที่ดี 3 โรงเรียน และการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา 2) การสร้างรูปแบบ การบริหารสู่ความเป็นเลิศของโรงเรียนอนุบาลประจำจังหวัด โดยนำข้อมูลจากขั้นตอนที่ 1 มาয়กร่าง

รูปแบบการบริหารสู่ความเป็นเลิศของโรงเรียนอนุบาลประจำจังหวัด ตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบด้วยการสนทนากลุ่ม ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 9 คน และ 3) การประเมินความเป็นไปได้ในการนำรูปแบบการบริหารสู่ความเป็นเลิศของโรงเรียนอนุบาลประจำจังหวัดไปใช้ ด้วยการสัมภาษณ์ฟังความคิดเห็นจากผู้บริหารโรงเรียนอนุบาลประจำจังหวัด วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า รูปแบบการบริหารสู่ความเป็นเลิศของโรงเรียนอนุบาลประจำจังหวัดที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักของการบริหารสู่ความเป็นเลิศ 2) คณะกรรมการบริหารสู่ความเป็นเลิศ 3) ขอบข่ายงานบริหารสู่ความเป็นเลิศ และ 4) แนวทางการบริหารสู่ความเป็นเลิศ โดยรูปแบบการบริหารสู่ความเป็นเลิศของโรงเรียนอนุบาลประจำจังหวัดมีความเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ในโรงเรียนอนุบาลประจำจังหวัดได้ในระดับมาก

พงษ์เอก สุกใส (2557) ได้พัฒนารูปแบบการบริหารจัดการกีฬาขององค์การบริหารส่วนจังหวัด พบว่า สภาพและปัญหาการบริหารจัดการกีฬาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยภาพรวมมีการดำเนินการบริหารจัดการกีฬาและมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง รูปแบบการบริหารจัดการกีฬาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดที่สร้างขึ้น ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ปัจจัยนำเข้า ประกอบด้วย ด้านนโยบาย ด้านบุคคล ด้านงบประมาณ และด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก 2) กระบวนการบริหารจัดการ ประกอบด้วย การนำ การวางแผน การจัดองค์การ การลงมือปฏิบัติ การประสานงาน และการควบคุม 3) ผลผลิต ประกอบด้วย ประชาชนทุกกลุ่มออกกำลังกายและกีฬา จนเป็นวิถีชีวิต ผู้มีความเป็นเลิศทางการกีฬาได้รับการสนับสนุนและทุกภาคส่วนมีส่วนร่วม การประเมินรูปแบบการบริหารจัดการกีฬาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดที่พัฒนาขึ้น มีความเป็นไปได้ในการไปปฏิบัติอยู่ในระดับมาก และมีประโยชน์อยู่ในระดับมาก

สมคิด ปิ่นทอง (2556) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง รูปแบบการจัดการการกีฬาแห่งประเทศไทย (กกท.) ให้เป็นองค์กรแห่งความสุข โดยเทคนิคการวิจัยแบบผสมระหว่างการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งอาศัยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก จากกลุ่มผู้บริหารระดับสูง ผู้ว่าราชการจังหวัด และการวิจัยเชิงปริมาณ ใช้แบบสอบถามเพื่อวิเคราะห์เส้นทางด้วยรูปแบบสมการเชิงโครงสร้าง จากพนักงานทั้งหมดที่ทำงานอยู่ในการกีฬาแห่งประเทศไทย ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคจำนวน 1,231 คน ผลการวิเคราะห์เส้นทางพบว่า อิทธิพลที่มีต่อพฤติกรรมการเป็นสมาชิกขององค์กรแห่งความสุข การกีฬาแห่งประเทศไทยได้รับอิทธิพลมาจาก การทำให้เกิดองค์กรแห่งความสุข และความผูกพันต่อองค์กร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยตัวแบบดังกล่าว มีอำนาจในการพยากรณ์ ร้อยละ 73 ผลการวิเคราะห์ค่าน้ำหนักปัจจัยพฤติกรรมการเป็นสมาชิกขององค์กรแห่งความสุข โดยปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด คือ ด้านการสำนึกในหน้าที่ ผลการวิเคราะห์ค่าน้ำหนัก ปัจจัยพฤติกรรมการเป็นสมาชิกขององค์กรแห่งความสุข ผลการวิเคราะห์ค่าน้ำหนักปัจจัยความผูกพันต่อองค์กรของพนักงาน กกท. พบว่าทุกปัจจัยมีผลต่อพฤติกรรมการเป็นสมาชิกขององค์กรแห่งความสุข ปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด

คือความผูกพันต่อองค์กร ด้านการคงอยู่ในองค์กร ผลการวิเคราะห์ค่าน้ำหนักปัจจัยพฤติกรรม
การเป็นสมาชิกขององค์กรแห่งความสุข พบว่าทุกปัจจัยมีผลต่อพฤติกรรมการเป็นสมาชิกขององค์กร
แห่งความสุขปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดคือปัจจัยด้านการหาความรู้

วิทนินิธิ หาญญ์สุวรรณนที (2557) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ถอดบทเรียนความสำเร็จของโรงเรียน
กีฬาท้องถิ่น : กรณีศึกษาโรงเรียนกีฬาเทศบาลนครปทุม มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาและวิเคราะห์บทเรียน
ความสำเร็จของโรงเรียนกีฬาเทศบาลนครปทุม รวมไปถึงเพื่อให้ได้ข้อเสนอแนะในการปรับใช้ให้
ประสบความสำเร็จตามแบบโรงเรียนกีฬาเทศบาลนครปทุม ซึ่งการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัย
เชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีการหาข้อมูลจากเอกสารต่าง ๆ รวมทั้งสัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการ
บริหารจัดการโรงเรียนกีฬาเทศบาลนครปทุมให้ประสบความสำเร็จ ผลการศึกษาสรุปได้ว่า
การบริหารเพื่อความสำเร็จของโรงเรียนกีฬาเทศบาลนครปทุม โดยภาพรวมตามการประเมินโดย
ใช้แนวคิดของแมคคินซี (McKinsey 7-S framework) พบว่า มีโครงสร้างการบริหารที่เป็นเอกภาพ
บุคลากรมีคุณวุฒิสูงและทักษะความสามารถสูงทั้งฝ่ายวิชาการและฝ่ายกีฬา มีการใช้ระบบ PDCA
เป็นแนวคิดหลักในการปฏิบัติงานทั้งองค์กร มีขวัญกำลังใจในการทำงาน มีกลยุทธ์ที่เกิดจากทุกคนใน
องค์กรร่วมกันทำและเห็นพ้องต้องกัน มีผู้นำที่มีวิสัยทัศน์กระจายอำนาจ เน้นการมีส่วนร่วมและการลงมือ
ทำให้เป็นแบบอย่าง มีคุณค่าหลักร่วมหรือวัฒนธรรมองค์กรที่อยู่กันอย่างเป็นครอบครัว ทำงานเป็นทีม
ร่วมมือช่วยเหลือ ประสานงานกันตลอดเวลาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน ข้อเสนอแนะในการนำรูปแบบ
การบริหารเพื่อความสำเร็จของโรงเรียนกีฬาเทศบาลนครปทุมไปใช้เป็นแนวทางบริหารโรงเรียน
กีฬาด้านโครงสร้าง (Structure) ด้านกลยุทธ์ (Strategy) ด้านระบบ (System) ด้านรูปแบบการบริหาร
(Style) ด้านบุคลากร (Staff) ด้านทักษะ (Skill) และด้านค่านิยมร่วม (Share value)

กิตติศักดิ์ วงษ์ดนตรี (2558) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลของการฝึกที่ความเข้มข้นสูงแบบหนัก
สลับเบาที่มีต่อน้ำหนักตัวและสมรรถภาพทางกายของนักกีฬามวยปล้ำ โดยการฝึกตามโปรแกรมปกติ
ร่วมกับการปั่นจักรยานฝึกแบบสลับเบากับการฝึกตามโปรแกรมปกติ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้
เป็นนักกีฬามวยปล้ำ อายุระหว่าง 18-22 ปี จำนวน 18 คน เพศชาย จำนวน 11 คน และเพศหญิง
จำนวน 7 คน แบ่งกลุ่มโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายใช้วิธีการจับฉลาก 2 กลุ่ม เพื่อเข้ากลุ่มทดลอง
จำนวน 9 คน ฝึกตามโปรแกรมปกติร่วมกับการปั่นจักรยานแบบอินเทอร์วาลความหนักอยู่ที่ร้อยละ
80-90 คน ของอัตราการเต้นหัวใจสูงสุดเป็นเวลา 8 วินาที ควบคุมรอบที่ 120-130 รอบต่อนาที
พัก 12 วินาที ควบคุมรอบที่ 40 รอบต่อนาที รวม 20 นาที นาน 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน และกลุ่ม
ควบคุม จำนวน 9 คน ฝึกตามโปรแกรมปกติ ตัวแปรที่ศึกษา คือ น้ำหนักตัว สัดส่วนของร่างกาย และ
สมรรถภาพทางกาย ได้แก่ ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความสามารถในการใช้ออกซิเจนสูงสุด และ
สมรรถภาพเชิงแอโรบิก ผลการวิจัยพบว่า ความสำเร็จในการลดน้ำหนัก ภายหลังการฝึก 8 สัปดาห์ พบว่า
น้ำหนักตัวและดัชนีมวลกายของกลุ่มทดลอง ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนเปอร์เซ็นต์

ไขมัน มวลไขมัน และมวลร่างกายที่ปราศจากไขมัน ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการฝึก 8 สัปดาห์ พบว่า ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สมรรถภาพทางกายภายหลังการฝึก 8 สัปดาห์ พบว่า ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความสามารถในการใช้ออกซิเจนสูงสุด และสมรรถภาพการไม่ใช้ออกซิเจนของกลุ่มทดลอง เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนพลังงานสูงสุดแบบไม่ใช้ออกซิเจนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการฝึก 8 สัปดาห์ พบว่า ไม่แตกต่าง

ธีรนนท์ ต้นพานิชย์ (2558) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของกิจการกีฬาแห่งประเทศไทย การดำเนินการวิจัยมี 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาและสำรวจข้อมูลเบื้องต้น โดยการศึกษา วิเคราะห์ และสังเคราะห์ เอกสาร งานวิจัยและรายงานที่เกี่ยวข้องกับหลักการ ทฤษฎี แนวคิดการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของกิจการกีฬาแห่งประเทศไทย 2) การพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของกิจการกีฬาแห่งประเทศไทย โดยใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi technique) จากความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 13 คน และ 3) การตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของกิจการกีฬาแห่งประเทศไทย โดยการสนทนากลุ่ม (Focus group discussion) จากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 9 คน และ 4) การสรุปนำเสนอรูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของกิจการกีฬาแห่งประเทศไทย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่าง ควอไทล์ ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของกิจการกีฬาแห่งประเทศไทย ควรประกอบด้วยโครงสร้างการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์ 5 ด้าน 29 ข้อ คือ 1) ด้านการกำหนดทิศทาง (Direction setting) จำนวน 4 ข้อ 2) ด้านการประเมินองค์การและสภาพแวดล้อม (Environment scanning) จำนวน 3 ข้อ 3) ด้านการกำหนดกลยุทธ์ (Strategy formulation) จำนวน 9 ข้อ 4) ด้านการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ (Strategy implementation) จำนวน 6 ข้อ และ 5) ด้านการประเมินผลการควบคุม (Evaluation and control) จำนวน 7 ข้อ

นันทิ บุญจันทร์ (2558) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารจัดการเชิงพลวัตในการจัดกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 15 คน และเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากเยาวชนและเจ้าหน้าที่กีฬาประจำอำเภอ จำนวน 400 คน ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา ข้อมูลเชิงปริมาณวิเคราะห์โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพการบริหารจัดการกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์และนโยบายของผู้บริหารในท้องถิ่น การดำเนินการไม่มีความต่อเนื่อง และไม่กระตุ้นให้เกิดรายได้จากการจัดกิจกรรมกีฬา ในการจัดกิจกรรมกีฬา การนำเทคโนโลยีที่ใช้ในการจัดการแข่งขัน

และการใช้วิชาการด้านวิทยาศาสตร์การกีฬามีน้อยมาก 2) โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงระบบของสภาพแวดล้อมของการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬากับประสิทธิผลการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาในสถานการณ์ปกติมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ทุกตัวแปรและที่มีความสัมพันธ์ที่สูงของตัวแปรในสถานการณ์ปกติด้านการเมืองกับการประเมิน เศรษฐกิจกับองค์กร สังคมกับองค์กร สังคมกับการปฏิบัติ เทคโนโลยีกับองค์กร ในสถานการณ์ไม่ปกติความสัมพันธ์ของตัวแปรมีระดับความสัมพันธ์ที่สูงในด้านการเมืองกับการปฏิบัติ การเมืองกับการประเมิน เศรษฐกิจกับการประเมิน สังคมกับการปฏิบัติ เทคโนโลยีกับการปฏิบัติ และสิ่งที่เป็นความคาดหวังตัวแปรทุกตัวมีความสัมพันธ์ที่สูงของตัวแปรการเมืองกับการปฏิบัติ การเมืองกับการประเมิน เศรษฐกิจกับการปฏิบัติ เศรษฐกิจกับการประเมิน สังคมกับการปฏิบัติ เทคโนโลยีกับการปฏิบัติ 3) รูปแบบพลวัตสำหรับการบริหารจัดการกิจกรรมกีฬาสำหรับเยาวชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีดังนี้ 1) ในสถานการณ์ปกติการดำเนินการจัดกิจกรรมกีฬาจะมุ่งเน้นไปที่ด้านองค์กรมากที่สุด โดยจะเกี่ยวข้องกับตัวแปร ดังนี้ ด้านการเมืองกับการประเมิน เศรษฐกิจกับองค์กร สังคมกับองค์กร สังคมกับการปฏิบัติ เทคโนโลยีกับองค์กร 2) ในสถานการณ์ไม่ปกติการดำเนินการจัดกิจกรรมกีฬาจะมุ่งเน้นไปที่การปฏิบัติมากที่สุดและมีวิธีการในการปฏิบัติมากขึ้นกว่าปกติ โดยจะเกี่ยวข้องกับตัวแปร ดังนี้ ด้านการเมืองกับการปฏิบัติ การเมืองกับการประเมิน เศรษฐกิจกับประเมิน สังคมกับการปฏิบัติ เทคโนโลยีกับการปฏิบัติ 3) ความคาดหวังในการจัดกิจกรรมกีฬา การดำเนินการจะมุ่งเน้นที่การปฏิบัติมากที่สุด โดยจะเกี่ยวข้องกับตัวแปร ดังนี้ การเมืองกับการปฏิบัติ การเมืองกับการประเมิน เศรษฐกิจกับการปฏิบัติ เศรษฐกิจกับการประเมิน สังคมกับการปฏิบัติ และเทคโนโลยีกับการปฏิบัติ

นิพล โนนจ้อย (2558) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง รูปแบบกิจกรรมการเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ดำเนินการวิจัยเป็นแบบวิจัยและพัฒนา 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาความต้องการเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ขั้นตอนที่ 2 สร้างรูปแบบกิจกรรมการเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา และขั้นตอนที่ 3 ประเมินรูปแบบกิจกรรมการเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ผลการวิจัยพบว่า 1) ลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ที่ต้องการเสริมสร้างมีจำนวน 13 ลักษณะ ดังนี้ การยอมรับความสามารถของตนเอง การยอมรับความจริง การให้เกียรติผู้อื่น การเคารพคำตัดสิน การอดทน อดกลั้น ความซื่อสัตย์ ความเสียสละ ความยุติธรรม รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย การยอมรับความสามารถของผู้อื่น ความมีวินัย ความมีน้ำใจ และความสามัคคี และความต้องการเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา อยู่ในระดับมาก 2) รูปแบบกิจกรรมการเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เป็นกิจกรรมสำหรับใช้ในการ

ฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ประกอบด้วย กิจกรรมการเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬา 9 กิจกรรม ดังนี้ (1) กิจกรรมการละลายพฤติกรรม (2) กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ (3) กิจกรรมฐาน (4) กิจกรรมภาคกลางคืน (5) กิจกรรมการบำเพ็ญประโยชน์ (6) กิจกรรมการให้ความรู้ความเข้าใจ (7) กิจกรรมการวางแผนเตรียมงานในการทำงานเพื่อสังคม (8) กิจกรรมกีฬาเชื่อมความสัมพันธ์ (9) กิจกรรมสรุปและประเมินผล 3) ผลการประเมินรูปแบบกิจกรรมการเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬา ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา มีความเหมาะสมและความเป็นประโยชน์ อยู่ในระดับมาก

นิยม ดวงมณี (2558) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการบริหารจัดการศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติลาว กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย บุคคลที่ทำงานที่เกี่ยวข้องกับศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติลาว 489 คน จากกรมกีฬาระดับสูง สหพันธ์กีฬาลาว โรงเรียนพรสวรรค์กีฬา - กายกรรม ผู้ฝึกสอนกีฬา ศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติลาว และนักกีฬา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .99 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย \bar{X} และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) นำข้อมูลที่ได้มาสร้างเป็นแนวทางการบริหารจัดการศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติลาว แล้วนำไปสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้บริหารและภาคส่วนที่เกี่ยวข้องศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติลาว จำนวน 5 คน ผลการวิจัย พบว่า แนวทางการบริหารจัดการศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติลาวประกอบด้วย ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร ด้านการขึ้นนำ และด้านการควบคุม ดังนี้ 1) ด้านการวางแผน มีการกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย วัตถุประสงค์ แผนปฏิบัติ แผนการดำเนินงาน ยุทธศาสตร์ในการพัฒนาศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติลาว 2) ด้านการจัดองค์กร ประกอบด้วย โครงสร้างหน้าที่องค์กรคือ ด้านวิชาการ ด้านบริการ ด้านบริหาร ด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์ 3) ด้านการขึ้นนำ มีการสร้างแรงจูงใจในการทำงานนโยบายการปฏิบัติงานและประสานงานสนับสนุน อุปกรณ์ 4) ด้านการควบคุม มีการกำหนดตัวชี้วัดเพื่อประเมินผลการพัฒนาศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติลาว

เพ็ญพิศ พิระพฤกษ์ (2558) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง รูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาผสมผสานกับวิทยาศาสตร์การกีฬา โดยสร้างเครื่องมือตามรูปแบบฯ ดำเนินการตามรูปแบบฯ และประเมินผลรูปแบบฯ มีวิธีดำเนินการวิจัย 4 ขั้นตอน ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนรู้ แล้วร่างรูปแบบฯ ขั้นตอนที่ 2 สร้างหลักสูตรฝึกอบรม ประกอบด้วย การทดสอบสมรรถภาพทางกาย การเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายและการป้องกันการบาดเจ็บ ขั้นตอนที่ 3 ดำเนินการสอนตามรูปแบบฯ โดยนำหลักสูตรฝึกอบรมไปใช้ฝึกอบรมครูพลศึกษา สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 20 คน และครูพลศึกษานำแผนการจัดการเรียนรู้และสมุดบันทึกของนักเรียนไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งหมด 3 โรงเรียน จำนวน 180 คน และขั้นตอนที่ 4 ประเมินผลรูปแบบฯ ประเมินจากผลสมรรถภาพทางกายของนักเรียน และประเมินความพึงพอใจของผู้ที่เกี่ยวข้อง ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการพัฒนาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาผสมผสานกับวิทยาศาสตร์การกีฬาสำหรับครูพลศึกษา

ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ประกอบด้วยกำหนดเนื้อหาทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา คือแบบทดสอบสมรรถภาพทางกาย 7 รายการ ได้แก่ นั่งงอตัวไปข้างหน้า ยืนกระโดดไกล ลูก – นั่งดันพื้น แรงบีบมือข้างที่ถนัด วิ่งเก็บของวิ่งทางไกล 1,000 เมตร (สำหรับชายอายุ 12 ปีขึ้นไป) และวิ่งทางไกล 800 เมตร (สำหรับหญิงอายุ 12 ปีขึ้นไป) วิธีการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย คือ โปรแกรมการออกกำลังกายแบบวงจร 9 สถานี ได้แก่ ดันพื้น ลูก-นั่ง ตารางเก้าช่องก้าวย่อเข้า 3 ทิศทางท่าเหยียดหลังยางยืดกางไหล่กระโดดเชือกหรือกระโดดตบ การยืดเหยียดกล้ามเนื้อและการคลายอุ่นร่างกาย การพัฒนาผู้สอน โดยใช้หลักสูตรฝึกอบรม คู่มือครู แผนการจัดการเรียนรู้และสมุดบันทึกของนักเรียนการดำเนินการสอน ประกอบด้วย การทดสอบสมรรถภาพทางกาย

อัช แสนภักดี (2558) ได้ศึกษาวิจัย รูปแบบของปัจจัยด้านการบริหารที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของกีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ วิธีการดำเนินการวิจัย มี 3 ระยะ คือ 1) สร้างและตรวจสอบโมเดล กลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้บริหาร ผู้ปฏิบัติงาน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารกีฬาสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ จำนวน 340 คน 2) การศึกษารายกรณีเพื่อยืนยันข้อมูลตามสภาพจริง กลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ จำนวน 14 คน และ 3) การตรวจสอบรูปแบบที่ค้นพบด้วยการสนทนากลุ่มผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง 7 คน ผลการวิจัย พบว่า 1) หน้าที่ทางด้านการบริหารและทรัพยากรทางด้านการบริหาร สามารถร่วมกันทำนายประสิทธิภาพของกีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรง คือ หน้าที่ทางด้านการบริหารและตัวแปรที่มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อม คือ ทรัพยากรทางด้านการบริหาร 2) ผลการศึกษารายกรณี พบว่า สถาบันอุดมศึกษาของรัฐที่ประสบผลสำเร็จ ต้องมีปัจจัยสนับสนุน ประกอบไปด้วย ความพอเพียงของเจ้าหน้าที่และบุคลากร มีงบประมาณสนับสนุนชมรมกีฬาต่าง ๆ และควรมีระบบการควบคุม ตรวจสอบการใช้งานงบประมาณ มีระบบในการช่วยเหลือสนับสนุนการเรียนนักกีฬา มีสนามและอุปกรณ์กีฬาให้เพียงพอ ด้านหน้าที่ทางด้านการบริหาร ต้องมีปัจจัยสนับสนุนประกอบด้วย การกำหนดเป้าหมายในการแข่งขัน กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย การสร้างเครือข่าย ความร่วมมือกับสมาคม สโมสรกีฬา หรือหน่วยงานอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม ยังพบว่า สถาบันต่าง ๆ ยังไม่บรรลุเป้าหมายในความสม่ำเสมอของการได้รับเหรียญรางวัลจากการแข่งขันกีฬา แสดงว่ายังมีข้อจำกัดในการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ 3) รูปแบบที่ค้นพบมีความเหมาะสมและเป็นไปได้ในการดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายด้านการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

ปฏิกาน นาดี (2559) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่ส่งเสริมการบริหารงานด้านการจัดกีฬา โรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ผู้บริหาร และครูผู้สอนโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 4 โรงเรียน จำนวน 135 คน กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของ เครซีและมอร์แกน มีจำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 100 นำมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยใช้สถิติการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t - test นำเสนอในรูปแบบความเรียง ผลการศึกษาปัจจัยที่ส่งเสริมการบริหารงานด้านการจัดกีฬาโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีปัจจัยที่ส่งเสริมการบริหารงานด้านการจัดกีฬาสูงสุด คือ ด้านบุคลากร อยู่ในระดับมาก และรองลงมาคือ ด้านการเงิน อยู่ในระดับปานกลาง ด้านการบริหารจัดการ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านที่มีปัจจัยการบริหารส่งเสริมการบริหารงานด้านการจัดกีฬาต่ำสุดคือ ด้านวัสดุและอุปกรณ์ อยู่ในระดับปานกลาง ด้านบุคลากร ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เพื่อพิจารณาเป็นรายการ รายการที่มีปัจจัยที่ส่งเสริมการบริหารงานด้านการจัดกีฬาสูงสุดคือ ผู้บริหารมีภาวะผู้นำ มีวิสัยทัศน์ในการนำองค์กรให้บรรลุเป้าหมาย อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ ผู้บริหารมอบหมายงาน การสื่อสารและจูงใจให้ปฏิบัติงานได้อยู่ในระดับมาก ส่วนรายการที่มีปัจจัยที่ส่งเสริมการบริหารงานด้านการจัดกีฬาต่ำสุดคือ ครูผู้รับผิดชอบ ครูที่ปรึกษาประจำกลุ่ม มีการประชุมแลกเปลี่ยนความรู้ ความเข้าใจการจัดกีฬาอย่างเป็นระบบ อยู่ในระดับน้อย ด้านการเงิน ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายการ รายการที่มีปัจจัยที่ส่งเสริมการบริหารงานด้านการจัดกีฬา คือ งบประมาณเพียงพอสำหรับจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการจัดการกีฬา อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐเพื่อใช้ในการจัดกีฬา อยู่ในระดับมาก ส่วนรายการที่มีปัจจัยที่ส่งเสริมการบริหารงานด้านการจัดกีฬาต่ำสุด คือ ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากผู้ปกครองนักเรียน เพื่อใช้ในการจัดกีฬา อยู่ในระดับน้อย ด้านวัสดุอุปกรณ์ ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายการ รายการที่มีปัจจัยส่งเสริมการบริหารงานด้านการจัดกีฬาสูงสุดคือ วัสดุ เครื่องมือ อุปกรณ์ เหมาะสม เพียงพอและทันสมัย อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ การจัดซื้อจัดหา และรักษาวัสดุ เครื่องมือ อุปกรณ์ อย่างถูกต้องเหมาะสม และการประยุกต์ใช้ทรัพยากรในห้องกึ่งอย่างคุ้มค่า อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนรายการที่มีปัจจัยที่ส่งเสริมการบริหารงานด้านการจัดกีฬาต่ำสุด ได้แก่ มีสนามตามชนิดกีฬาและอาคารประกอบกิจกรรมกีฬาต่าง ๆ พอเพียง อยู่ในระดับน้อย ด้านการบริหารจัดการ ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายการ รายการที่มีปัจจัยที่ส่งเสริมการบริหารงานด้านการจัดกีฬาสูงสุดคือ จัดทำเอกสารสรุป รายงานและประชาสัมพันธ์เผยแพร่ผลการจัดกีฬา อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ การนิเทศ ติดตามและประเมินผลการจัดการกีฬา อย่างเป็นระบบ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนรายการที่มีปัจจัยที่ส่งเสริม การบริหารงานด้านการจัดกีฬาต่ำสุดคือ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเข้าร่วมดำเนินการ ทำหน้าที่กำหนดนโยบาย เป้าหมายการจัดกีฬา กำหนดระเบียบ วิธีการจัดกีฬา

อรุณ จิระพลทรัพย์ (2560) ได้ศึกษาการพัฒนา รูปแบบการจัดการกีฬาเชิงนันทนาการของกรุงเทพมหานคร พบว่า 1) ชนิดกีฬาหรือการออกกำลังกายที่ผู้ใช้บริการชอบเล่นส่วนใหญ่ 5 อันดับ ได้แก่ (1) วิ่ง (2) ฟิตเนส (3) เดิน (4) แบดมินตัน (5) วายน้ำ เหตุผลสำคัญที่เลือกใช้บริการส่วนใหญ่ 5 อันดับ ได้แก่ (1) อัตราค่าบริการถูก (2) เจ้าหน้าที่ยินดีให้บริการอย่างดี (3) มีกิจกรรมกีฬาและ/

หรือออกกำลังกายให้เล็กลงหลายชนิด (4) ที่ตั้งของสถานที่อยู่ใกล้ที่พักหรือที่ทำงาน (5) ที่ตั้งของสถานที่สะดวกต่อการเดินทาง และมีความต้องการได้รับการบริการเรียงจากด้านที่มากที่สุดถึงน้อยที่สุด ได้แก่ (1) ด้านอุปกรณ์ สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก (2) ด้านงบประมาณ (3) ด้านเครือข่าย (4) ด้านประชาสัมพันธ์ (5) ด้านบุคลากร ตามลำดับ 2) รูปแบบการจัดการกีฬาเชิงนันทนาการในองค์กรกีฬาของกรุงเทพมหานคร มีลักษณะส่วนประกอบที่สำคัญ 4 ประการ ประกอบด้วย (1) สิ่งที่น่าสนใจ (2) กระบวนการ (3) สิ่งนำออก (4) ผลสะท้อนกลับ และประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อองค์กร องค์ประกอบที่ 2 ทรัพยากรการจัดการ องค์ประกอบที่ 3 ความต้องการของผู้ใช้บริการ องค์ประกอบที่ 4 บทบาทหน้าที่ของการจัดการ POLE และองค์ประกอบที่ 5 ผลผลิตและผลลัพธ์ขององค์กร

งานวิจัยในต่างประเทศ

Robinson (2004) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดการให้บริการกีฬาและกิจกรรมในช่วงเวลาว่างของภาครัฐ มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอแนวคิดการจัดการกีฬาและกิจกรรมในช่วงเวลาว่างของภาครัฐ และได้วิเคราะห์แนวคิดและหน้าที่ของการจัดการประกอบด้วย 6 ด้าน คือ 1) การวางแผน และการพัฒนา กลยุทธ์ (Planning and strategy development) 2) การจัดการด้านทรัพยากรมนุษย์ (Human resource management) 3) การจัดการด้านการเงิน (Financial management) 4) การจัดการด้านการปฏิบัติการ (Performance management) 5) การจัดการด้านคุณภาพ (Quality management) 6) การจัดการกับการเปลี่ยนแปลง (The Management of change) และผลการวิเคราะห์พบว่า บทบาทสำคัญของเจ้าหน้าที่ในการสนับสนุนส่งเสริมให้ประชาชนเข้าร่วมเล่นกีฬาหรือกิจกรรมในช่วงเวลาว่างของภาครัฐนั้น คือ บทบาทของเจ้าหน้าที่ระดับท้องถิ่นไม่เข้ามาจากรัฐบาลส่วนกลางหรือส่วนภูมิภาค และการนำการปฏิบัติที่ดีที่สุดของการจัดการทรัพยากรไปใช้ได้แก่ ทรัพยากรบุคคล การเงิน การปฏิบัติการและคุณภาพ

Miesener and Doherty (2009) ทำการวิจัยเรื่อง กรณีศึกษาขีดความสามารถขององค์กร ในกีฬาชุมชนประเภทไม่หวังผลกำไร มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาสภาพและผลกระทบของขีดความสามารถ การปฏิบัติงานขององค์กรในสโมสรกีฬาชุมชนเพื่อที่จะระบุปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จขององค์กร ในการจัดกีฬาให้แก่ชุมชน การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างกับผู้ที่เกี่ยวข้องสำคัญที่สุดในองค์กร จำนวน 7 คน ได้แก่ สมาชิกของคณะกรรมการสโมสรกีฬา 6 คน และโค้ชสำหรับนันทนาการ 1 คน คำถามที่ใช้สัมภาษณ์เกี่ยวกับจุดแข็งและอุปสรรคของขีดความสามารถเชิงองค์กร (Organizational capacity) ของ (Hall et al., 2003) ในแต่ละด้านซึ่งประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ 1) ทรัพยากรด้านมนุษย์ (Human resources) 2) ทรัพยากรด้านการเงิน (Finance resources) 3) ทรัพยากรด้านความสัมพันธ์และเครือข่าย (Relationship and network resources) 4) ทรัพยากรด้านระบบพื้นฐานสิ่งอำนวยความสะดวกด้านกีฬาและแนวทางดำเนินการ

(Infrastructure and processes resource) 5) ด้านการวางแผนและการพัฒนา (Planning and development) รวมทั้งความแตกต่างของแต่ละขีดความสามารถที่ทำให้การจัดการสโมสรกีฬาบรรลุเป้าหมาย นอกจากนี้ใช้วิธีการสังเกตการณ์โดยให้ผู้วิจัยเข้าไปเป็นเหมือนสมาชิกของคณะกรรมการเพื่อที่จะได้ข้อมูลเชิงลึก ผลการศึกษาพบว่า การบรรลุเป้าหมายขององค์กรนั้นมีความสัมพันธ์กับขีดความสามารถของทรัพยากรบุคคล การวางแผนและการพัฒนาเป็นอย่างมาก

Cleland, Ball, Hume et al (2012) ทำการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับกิจกรรมทางกายของผู้หญิงที่อาศัยอยู่ในบริเวณที่ด้อยโอกาสทางด้านสังคมและเศรษฐกิจโดยใช้องค์ประกอบของกรอบนิเวศสังคม (Social ecological framework) 3 ด้าน ดังนี้คือ 1) ด้านบุคคล (Individual) ได้แก่ ความสามารถส่วนตัว (Self-efficacy) ความสนุกสนาน (Enjoyment) ความคาดหวังต่อผลลัพธ์ (Outcome expectancies) ความตั้งใจ (Intentions) และทักษะ (Skill) 2) ด้านสังคม (Social) ได้แก่ การดูแลเด็ก (Child care) การสนับสนุนจากครอบครัว (Family) เพื่อน (Friends) หรือเพื่อนร่วมงาน (Colleagues) และการเลี้ยงสุนัข (Dog owner) 3) ด้านสิ่งแวดล้อม (Environment) ได้แก่ การรวมตัวกันทางสังคมของเพื่อนบ้าน (Neighborhood cohesion) สุนทรียภาพบริเวณที่อยู่อาศัย (neighborhood aesthetics) ความปลอดภัยส่วนบุคคล (Personal safety) และบริเวณทางสำหรับเดิน (Neighborhood walking) ผลการศึกษา สรุปได้ว่า ปัจจัยด้านบุคคลและด้านสังคมมีความสำคัญต่อการเข้าร่วมกิจกรรมทางกายในเวลาว่าง (Leisure time physical activity (LTPA)) ในขณะที่ปัจจัยทั้ง 3 ด้าน ส่งผลทั้งหมดต่อการเข้าร่วมกิจกรรมทางกายที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนที่ (Transport-related physical activity (TRPA))

Grieve and Sherry (2011) ทำการศึกษาเรื่อง ผลประโยชน์ของชุมชนที่ได้รับจากสถานที่ให้บริการกีฬา ศูนย์กีฬานานาชาติดาเรบิน DISC (The Darebin international sports center) มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบผลประโยชน์ของชุมชนที่ได้รับจากการพัฒนาศูนย์กีฬาใหม่ในกรณีศึกษา ศูนย์กีฬานานาชาติดาเรบิน (DISC) เมืองเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย โดยวิธีการสัมภาษณ์ผู้ให้บริการและผู้ใช้บริการศูนย์กีฬานานาชาติดาเรบิน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย คำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์เกี่ยวกับเรื่อง ผลกระทบที่ใช่ด้านเศรษฐกิจที่ได้จากสถานที่ให้บริการกีฬาของชุมชน ได้แก่ 1) ผลกระทบด้านสังคมหรือจิตใจ 2) ผลกระทบด้านทัศนวิสัยและภาพลักษณ์ของชุมชน 3) ผลกระทบด้านการเมือง 4) ผลกระทบด้านการพัฒนา ผลการศึกษาจากมุมมองของผู้ใช้บริการ พบว่าศูนย์กีฬานานาชาติดาเรบิน (DISC) จัดเตรียมสถานที่และโปรแกรมกีฬาอย่างมีคุณภาพสำหรับประชาชนทุกวัยทุกความสามารถ และให้ผลประโยชน์กับชุมชน เช่น การจัดบริการเข้าถึงประชาชน เพิ่มจำนวนผู้เข้าร่วมเล่นกีฬาและการรวมกลุ่มกันทางสังคม สร้างวิถีการดำเนินชีวิตให้ดีขึ้น รวมทั้งให้ผลด้านบวกกับประชาชนในชุมชนเกี่ยวกับกีฬา เป็นชุมชนกีฬา และได้รับประสบการณ์ด้านกีฬา

Rowe, Shilbury, Ferkins, and Hinckson (2013) ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนากีฬาและการส่งเสริมกิจกรรมทางกาย : รูปแบบการบูรณาการเพื่อขยายความร่วมมือและข้อตกลงร่วมกันจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวกับการจัดการกีฬาที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน โดยส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาเกี่ยวกับกีฬาในฐานะรูปแบบที่ให้ความบันเทิง สนุกสนานกับผู้ชม เนื้อหาเกี่ยวกับการจัดการองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการเข้าร่วมในกีฬาและนั่นหมายความว่ามีความค่อนข้างน้อย ดังนั้นการศึกษานี้ มุ่งค้นหางานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการกีฬาและกิจกรรมทางกายเพื่อที่จะหาความเหมือนและศักยภาพสำหรับการบูรณาการ การประสานกันและการทำงานร่วมกัน ผลการศึกษานี้จึงได้ กรอบแนวคิดที่เป็นรูปแบบการบูรณาการระหว่างสังคมวิทยากับสิ่งแวดล้อม ซึ่งได้จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมทางกายและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการกีฬาที่มีทิศทางความพยายามในการส่งเสริมการเข้าร่วม ในกีฬานันทนาการและกิจกรรมทางกายเวลาว่างเพื่อความอยู่ดีมีสุขของชุมชน

Wicker, Hallmann, and Breuer (2013) ทำการวิจัย การศึกษาผลกระทบของสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกด้านกีฬาต่อการเข้าร่วมกีฬา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ตัวแปรด้านส่วนบุคคลและด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกที่ส่งผลต่อการเข้าร่วมกีฬาทั่วไป และในสโมสรกีฬา พื้นที่ที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ เมืองมิวนิค ประเทศเยอรมันนี การเก็บข้อมูลใช้วิธีการสำรวจประชากรที่อยู่อาศัยทางโทรศัพท์จำนวน ($n = 11,175$) และเก็บข้อมูลด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกที่สามารถใช้ประโยชน์ได้ ผลการศึกษา พบว่า ตัวแปรด้านส่วนบุคคล ได้แก่ เวลาทำงาน เวลาในการดูแลครอบครัว ระดับการศึกษา เพศ อายุ และประวัติการย้ายที่อยู่อาศัยมีผลกระทบต่อการเข้าร่วมกีฬาทั่วไปและในสโมสรกีฬา สำหรับตัวแปรด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ สระว่ายน้ำมีผลกระทบด้านบวกต่อการเข้าร่วมกีฬาทั่วไป และพื้นที่ของสนามกีฬามีผลกระทบด้านบวกกับการเข้าร่วมกีฬาในสโมสรกีฬา